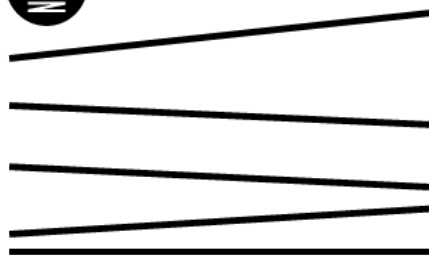

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Hauch, Carsten.; af C. Hauch.

Titel | Title:

Lyriske Digte

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : C. Steens Forlag, 1842

Fysiske størrelse | Physical extent:

VI, 192 s.

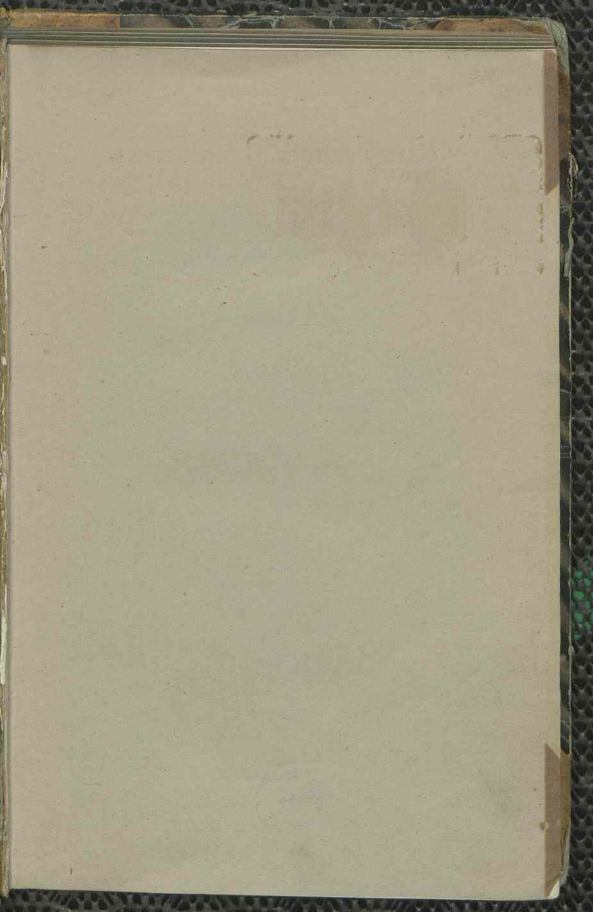
DK

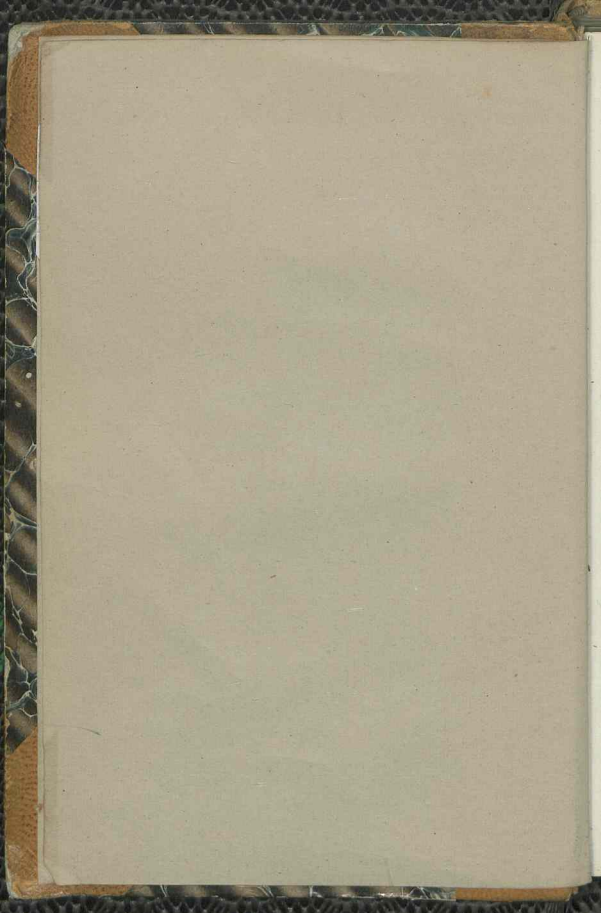
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

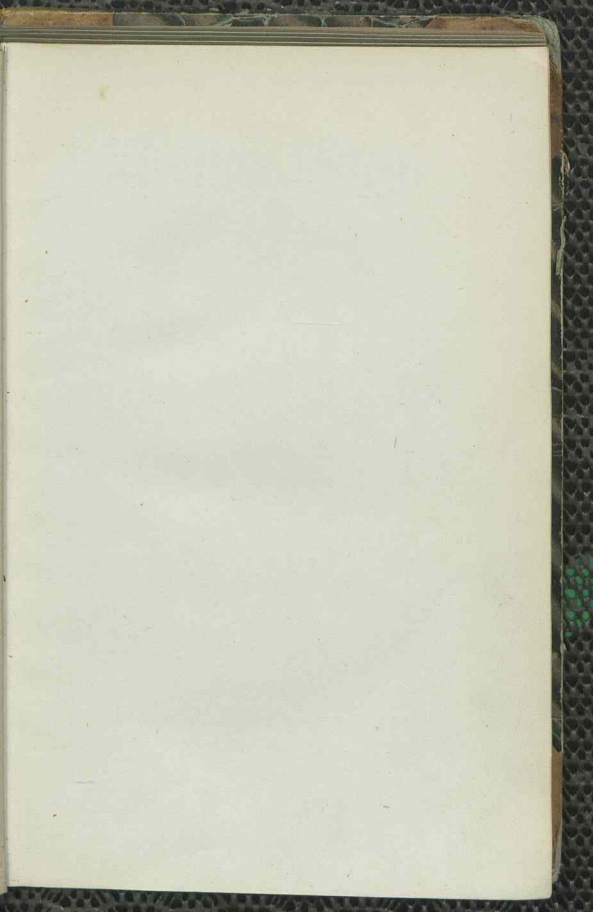
UK

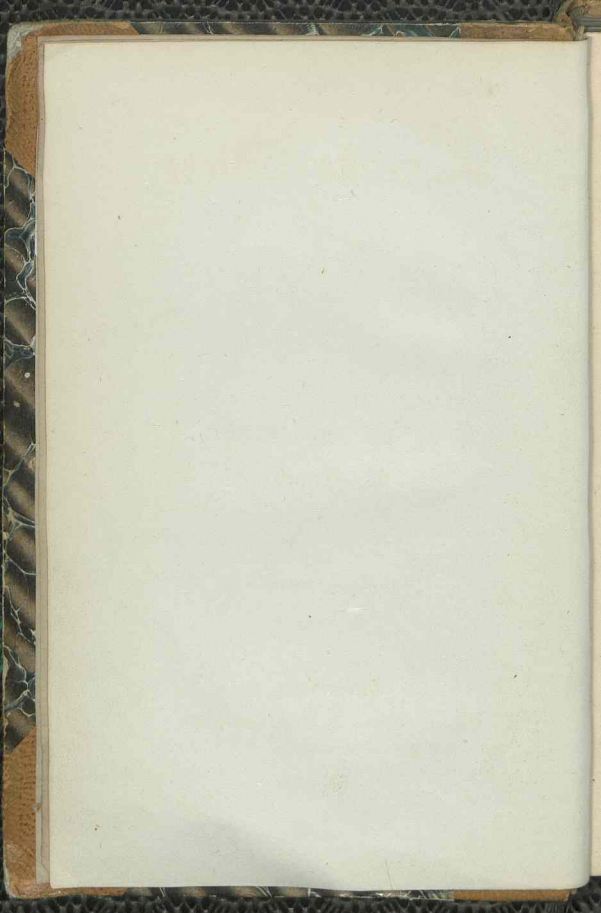
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Lyriske Digte

af

C. Hauch.

Kjøbenhavn.

Bog- og Papirhandler C. Steens Forlag.

Trykt i det B. Schlegel'ske Bogtrykkeri ved N. H. Stenderup.

1842.

2. 1811

1811

1811

1811

1811

Fortale.

Enhver, som har værdiget mig at gjøre sig bekendt med de Poesier, jeg har skrevet, vil let deraf see, at den episke og dramatiske Retning hos mig er fremherskende, og at Lyriken i Almindelighed kun forsaavidt findes i mine Digte, som den er i Stand til at forbinde sig med hine to Elementer. Ingen kan derfor meer, end jeg selv, være overbevist om, at jeg ikke er kaldet til at være lyrisk Digter i aller strengeste Forstand; alt Øvrigt, hvad jeg har digtet, man maa nu tillægge det megen eller liden Værd, mener jeg i det mindste at være stemplet med Originalitetens Mærke; med Hensyn paa mine reensyriske Digte vover jeg derimod ikke ubetinget at paastaae dette. Nogle af dem bære, om de ogsaa ere udarbejdede paa en uafhængig Maade, dog vel Spor af fremmed Indvirkning, hvilket ingen kan være mere redebøn til at erkiende og uforbeholdent at indrømme, end jeg selv. Da jeg imidlertid dog har skrevet en Deel lyriske Digte, der findes adspredte paa forskellige Steder, og da disse Digtninger have en meget ulige Værdi, ja da flere af dem ere af den Art, at jeg ved modnere Betragtning maa ansee dem for at være ligesom forfælede, saa har jeg følt Trang til, før den Tid maaskee kommer, da andre Sysler altformegent ville bortdrage mig fra Poesien, at gjøre et Udvalg og affondre det Bedre fra det mindre Gode, dette sidste overgi- ver jeg selv gierne til Lethesloden, og jeg vil ansee mig for meget heldig, hvis man finder, at Noget i den lille Samling, som jeg har beholdt tilbage, er en bedre Skiebne værdigt.

Den Dadel, jeg ovenfor har udtalt, træffer dog neppe alle mine lyriske Digte, mindst vil den kunne anvendes paa Romancerne, hvis

episke Natur, der mere stemmer med det Kald, jeg selv i poetisk Henseende troer at have, vel har bidraget til at give dem et selvstændigere Præg. Allerstærkest træffer denne Dadel maaskee et af de Digte, der ere uddragne af Hamadryaden, og hvis Hovedtanke gienfindes paa et Sted i Goethe's vest-östlicher Divan; jeg havde derfor ogsaa tænkt at udelade dette Digt, men da det i det mindste kan ansees som en Variation paa en af en anden Digter behandlet Tanke, og da det netop er et af dem, hvoraf andre (selv betydelige poetiske Naturer) meest have følt sig grebne og tiltalte, saa lader jeg det følge med det Øvrige og troer, efterat jeg har afslagt ovenstaaende Betiendelse, vel ogsaa med god Samvittighed at kunne vove derpaa.

Hvad Oversættelserne angaae, hvortil den største Deel af de geistlige Sange hører, saa lide de vel netop af den modsatte Feil, i det de maaskee altsformegit afvige fra deres Originaler. Jeg har nemlig aldrig oversat noget Digt ligefrem, dertil er jeg neppe engang i Stand, men jeg har søgt at oversføre Anden i de Digte, jeg behandlede, i vorst Sprog, uden at holde mig strengt til Ordet i det Enkelte. Saaledes kan den største Deel af disse Digte neppe kaldes Oversættelser i streng Forstand, det er snarere frie Bearbejdelser, hvori blot Grundtanken er bevaret.

Hvad jeg kunde have at sige om de Digte, der ere uddragne af den yndigste Familie, er allerede sagt i Fortalen til hiin Bog.

Med Hensyn paa den Romance, der bærer Overskriften „de to Drer,“ da maa jeg bemærke, at den, uagtet den knytter sig til et ældre Sagn, dog fra Tankens Side staaer i nær Forbindelse med Nutiden, hvori Trods mod det egentlige Mesterskab, og Tillid til en umoden Kraft ikke saa fælden frembringer en Svimmelhed, der vel tilsidst kan styrte sit Offer i Afgrunden.

I Øvrigt vil jeg ikke fragaae, at jeg, uagtet det er mit Hovedsiemed her at give et Udvalg af det Bedste, hvad jeg i lyrisk Ret-

ning har skrevet, dog ogsaa har tilladt mig at optage enkelte af de Digte, der angive bestemte Standpunkter i min egen Udvikling. Dette er næsten Tilfældet med alt det, der er uddraget af *Maanedsskriftet Athenæ*, og navnlig med det Stykke, jeg har kaldet: „en Phantasiedigting efter Læsningen af Novalis,“ hvilket her maa staa som det eneste Exempel paa den Retning, hvorfra jeg tildeels gik ud, og hvori jeg har skrevet flere haade trykte og utrykte Stykker. Som Udstyldning derfor maa jeg sige, at det blev nedskrevet, da jeg selv som Digter, ganske var i Tilblivelsens Dieblis, i mit tre og tyvende Aar nemlig, i hvilken Tid en ubestemt Længsel efter en poetisk Verden, næret ved Skrifter af den romantiske Skole, var langt større hos mig, end Sandsen for det Individuelle, det Begrændsende, uden hvilke dog ingen fast Tegning, ingen Omrids i Poesiens Verden ere mulige.

Lignende Grunde have ogsaa bestemt mig til at optage et polemisk Digt: „Hunden til Maanen“ i denne lille Samling. Ingen kan meer, end jeg, være overbevist om, at enhver polemisk Gensidighed, i det den enten ikke kan eller ikke vil overskue Forholdene med den tilbørlige Sindighed og Billighed, nødvendig maa fremavle Spiren til Tilintetgjørelse i alle de Productioner, hvori den faaer Tilladelse til at gjøre sig gjeldende. Ikke desto mindre kan ogsaa hiint Digt staa som et Exempel, istedenfor flere, paa hvad der engang bevægede sig ikke blot i mit, men ogsaa i mange af mine Samtidiges Indre, og saaledes kan det i det mindste maaskee læses med et Slags psykologisk Interesse.

Med Hensyn paa et andet af de herametriske Digte, „Sløret“ nemlig, der forhen har været indrykket i *Tidsskriftet Brage* og *Idun*, da stylder jeg Sandheden at erklære, at det egentlig først var Herr Prof. Wegener i Sorøe, der gjorde mig opmærksom paa det stionne Sted i Pausanias, hvorfra dette Digt har sin Oprindelse, og det er mig en Glæde hermed offentlig at takke ham derfor.

Muligt er det for Resten, at et eller andet Digt, der kunde være bedre end en stor Deel af dem, der ere samlede her, er bleven udeladt i denne Samling, dette haaber jeg, at man da vil undskyldes paa Grund af, at hvad jeg har skrevet i denne Retning er saaledes adspredt, at jeg ikke fuldkomment har kunnet bringe Alt tilveie.

Tilfidsst maa jeg endelig tilføie, at jeg vel hist og her i mine tidligere Digte har tilladt mig nogle Forandringer (Bortskærelser eller Tillæg) dog kun paa de Steder, hvor jeg troede det nødvendigt for at fremstille Hovedtanken i klarere Lys, og selv i disse Tilfælde har jeg troet at burde gaae frem med Varsomhed, thi ingen kan mere, end jeg, være overbevist om, at Jean Paul har Ret, naar han siger: „Ich werde nie den Greis auf den Jüngling pelzen.“ Disse Ord bør sikkert enhver Digter, der foretager en Forandring med sine tidligere Arbejder vel lægge paa Hjerte, gjør han ikke dette, da vil han tidt med vanhellig og forstyrrende Haand gribe ind i det Bedste, han i begejstrede Dieblis har frembragt.

C. Hauch.

Indhold.

	Side
De fridige Veie	1.
Sofarten	4.
En Phantasie	12.
Fredens Hiem	19.
Den hemmelige Skat (Efter Novalis.)	24.
Aftensang. (Efter det Tydske.)	27.
Dødens Genius	28.
Munkens Sang	32.
Polst Jædrelandsang	34.
En Flygtnings Sang	35.
En Berølsang	36.
Birken	39.
Piletræet	40.
Længsel	42.
Sang af Hamadryaden	44.
Sang af Hamadryaden	46.
Agnes's Sang. (Af Hamadryaden.)	48.
Den Elskede	50.
Forstieilig Attraa	52.
Dyvels Sang	55.
Sang af Othello. (Efter en engelsk Folkesang.)	56.
Vanitas vanitatum. (Efter Goethe.)	57.
Til Adam Dehlenschläger. (Med Sørgepillene Bajazet og Ziber.)	60.
Til Adam Dehlenschläger	61.
Bed A. B. Hauchs Død	63.
Til Ludvig Tiedt	65.

	Side
Til Thorvaldsen	67.
Christiane Dehlenschläger	69.
Afskedsang til Academikerne i Sorø	73.
Sang ved de Scandinaviske Naturforstøeres Møde	76.
Gravsang. (Af Shakespeares Cymbeline.)	79.
Gravsang	81.
Aftenang. (Efter Claudius.)	83.
Geistlige Sange	
Berelsang ved en Kirkeconcert	85.
Psalm	87.
Lovsang	89.
Et geistligt Digt. (Efter Novalis.)	91.
Et geistligt Digt. (Efter Novalis.)	94.
Et geistligt Digt. (Efter Schenkendorf.)	96.
Gudhengivenhed. (Efter Paul Gerhard.)	98.
Romancer	
Frelseren paa Bandet	102.
Gustav Adolph	106.
De to Døtre	113.
Det dræbte Barn	120.
Prindsessen af England	131.
Rong Knud i Odense	137.
Rong Olaf og hans Staller	149.
Magnus og Knud Lavard	159.
Sveitseren	161.
Piergiomfruen	164.
Sløret	171.
Hunden til Maanen	183.
En Sang i østerlandst Stil (Af Bajazet.)	188.
Bekjendelse	190.

De stridige Veie.

(Af Athenes, 1815.)

Nei! jeg den holder ei ud den piinlige Bakken og Strid, der
Ewig fødes igien dybt i den qvæstede Barm.
Semanden ligner min Hu, naar han fiærlig vil følge sin Bængsel,
Loffet af Bølgernes Smil, der ham bedrager med List.
Snart ham Binden omhvirvler i Kamp med den hvislende Søstrom,
Kraftløs driver han om, fluende Nædsel og Død,
Uvis dog, om den blodig ham venter paa Klipper og Havstiaer,
Eller om Dybenes Mand drage ham vil i sit Svælg.
Snart mod Klippen slynges han hen, der saarer ham Barmen,
Kaster saa koldt ham paa ny Bølgen i trolose Favn.
Saaledes drives han rundt, mens Afgrundsmagterne stonne,
Hyllet i Bølgernes Slør, spotte den Døendes Suk.
Skal jeg, du goldeste Fjeld, der dristig kneiser i Stormen,
Skal jeg, strenge Forstand, flamre mig fast ved din Barm?
Kold og stenet du staaer, forladt af de frandsende Skove,
Selv af det Grønne forladt, al! af det venlige Haab.
Aldrig har Duggens Glands og Taaren i Nymphernes Dine
Frem af dit iiskolde Bryst loffet en eneste Blomst.

Mange følge din Bei dog, flygtende Havet og Stormen,
 Men før de naae din Top, skue de Dyrnger af Jis.
 Blikket tvinger du streng til at vende med Forfken til Jord sig,
 At ei din skærende Kant saare skal uvante Fod.
 Lang er Veien, du viser, dog fast og hugget i Steen ud,
 Aldrig svigter den falsk under den Vandrendes Fied.
 Mig dog lokker den ei, langt heller svæved jeg hi, hvor
 Havet, uendelig strakt, viser sit glindsende Speil,
 Eleben af dig, Phantasie! det fiernt, hvis Diet ei skuffer,
 Nærmer sig Himlen med Lyst, vorende med den til Get.
 Meget vel vide derom søkyndige Mænd at fortælle,
 Om de mangfoldige Skier, sneehvide Brændingers Hiem,
 Om det bundløse Svælg, hvor Nattens og Nædselens Afkom,
 Slangebugt og bleg, lurker paa Menneskets Vt.
 „Troløs er Volgen,” sige de, „aldrig den stiller din Længsel,
 Vel den sufer ved Nat, pladskende venlig mod Strand,
 Tro den dog ei, det er Havfrusang, der lokker med Falskhed,
 Aldrig Afgrundens Magt slipper dig levende bort.
 Ja om du seiled i tusind Secler og atter i tusind,
 Aldrig du stiller din Lyst, aldrig din Snekke dog naaer
 Did, hvor den himmelske Ring sig bøier mod Vandenes Glade,
 Did hvor den sølverne Bro fører til Himmelen op.”
 Saadan talte de tidt, dog ei sig stillede min Længsel,
 Halvt jeg troed dem kun, halvt end med Trivlen i Barm.
 Al! thi saa deilig hæved' sig Volgen, bevæget i Solvglands,
 Giennemtvævet af Guld, sendt fra den stigende Sol.

Sandelig ilde bestedt er en Yngling, naar Hiertet i Barmen
Higer i tvivlsomme Slag ud paa den ukiendte Sø.

Tale du kan vel om Stormens Magt, om Harmænd og Ulveir,
Er han til Seiler skabt, nytter kun Taler dig lidt.

Vindlen knitrer med Bølgen i Kamp, der strækker sin Tunge
Frygtelig, hvislende, hvid, op af det skumklædte Dyb,

Bølger mod Kolen sig frem, mens Boreas slager i Seilet.

Masten sig bøier, liig Siv, pidsket af høstlige Storm,

Braget splintres ved Nat og kastes til Fremmedes Gysen

Op mod ukiendte Strand — Sømanden gyser dog ei.

Dristig han veier i Sind, hvorlunde med snildere Hu han

Og med urokket Mod Bølgen bedrager paa ny.

Sandelig ilde bestedt er en Yngling, naar Hiertet i Barmen
Higer i tvivlsomme Slag ud paa den ukiendte Sø.

Flyer han end troløse Svælg og vælger de steenslagte Beie,

Jager han Drømmen bort, der ham med Tant kun bedrog,

Smægter tilsidst han dog mat og sukkende, fiernet fra Stranden,

I den goldeste Ør efter den smeltende Sø,

Efter den henrundne Tid, da Kysten laae nær for hans Die,

Og de syngende Bøld gled ham med Gieglen forbi.

Søfarten.

(Af Athene, 1816.)

Digtertiden.

Heiser nu Seil, mine Vers! nu Poseidon er gunstig, og Phoibos
 Straaler med stigende Kraft Liv i den døde Natur.
 Ei bør den kyndige Mand opsætte sin Fart, til i Høsten
 Boreas isnende kold fylder ham Hiertet med Angst,
 Naaf, før Orion ryster de blinkende Lokker i Stormen,
 Lader Wimpel og Seil hilse den flygtige Vaar!

Dioskurerne.

Ikke du ender med Held din Seilads, du dristige Skiald, hvis
 Pedas Søner dig ei lyser i stormende Nat.

Goethe.

Dig dog hilser jeg først, du Herlige, størst af dem begge!
 Polydeukes, dig vist avled olympiske Zeus.

Schiller.

Dristig paa vingede Ganger du svæver mod Himlen og Dybet,
 Him fil den fuldendte Kraft, du fil den himmelske Flugt.

Den advarende Muse.

„Fort over bølgende Hav, du daarlige Digter! hvad troer du
 Dem at forherlige? Sligt overlad mig og dem selv!“

Phantasié.

Tanker mig glide forbi, liig Lande, der svømme paa Bølgen,
Og som Diet dem seer, tegner jeg dristig dem ned.

Forstand.

„Kun Phantasien skib sig bevæger, mens Landene hvile,
Tanken er rolig og fast, flyvende kun er din Drøm.“

Følelse.

Død blev mig negtet og Udtryk og strengt at forme mit Indre,
Alt, jeg føler det dybt: Sproget er ikke for mig;
Kan du tale dem ud, de hviroslende Buer paa Havet;
Tonernes strømmende Gang, Længslen og Himmelens Blaa
Maanen sig speiler i Vandet taus i den hellige Midnat,
Og jeg føler det dybt: Sproget er ikke for mig.

Harperne.

Det er en gammel Skif paa den Sø, din Snekke beseiler,
Alt at bedærve med Smuds har Recensenterne Net.

Sirenerne.

Bed Kronion, vær varsom! Fra Kysten det klinger vel smukt, men
Stiger forført du i Land, dræbt er din høiere Sands.

Hveiret.

Dybt mod det graa Ocean sig sænke fordærvende Skyer,
Hvisle med svovlblaae Glimt over den vaklende Sø.

Eftersnækkerne.

Bølgerne drives af Vindens Luner, saa gif det fra Arilds
Tid, og til Tid er forbi, vil det forandre sig ei.

Formodning.

Ha, hvor de fraade med Hvin, mens Skum dem flyver om Bristet,
Hundenes bievende Chor lære mig, Scylla er nær.

Charybdis.

Vil jeg Hundene flye, maa hist jeg følge med Strømmen,
Visselig bedre det var, lod jeg den mislige Fart.

Musen.

„Vel bør i Sind man veie, før kiæl man betvoer sig til Havet,
Men er først Reisen begyndt, Faren bør møde Foragt.“

Sphinx.**Første Gaade.**

„Venlig smiler min Mund, dog viskelig sluger mit Svælg dig,
Hvis ei din flygtige Siæl aner min indre Natur.“

Havet.

Venlig blinker dit Speil, dog knuses det hurtig i Vinden,
Dunkelhed veksler med Lys, No med den givende Kamp.

Anden Gaade.

„Dernæst nævne du mig den sørgende Nymfhe paa Stranden,
Aldrig hun flytter sin Fod, følger dog stedse dit Fied.“

Echo.

Ja, den talende Siæl kan af Stenen Vænderne mane,
Selv det haarde Metal smelter i Tonernes Strøm.

Tredie Gaade.

„Dernæst nævne du mig den sovende Hersker i Dybet,
Der, naar han vaagner til Liv, indvier Livet til Død!“

Magneten.

Dunkle! jeg aner din Magt, der leder den seilende Snekke,
Større Skibe du end leder paa Himmelens Blaa,
Meget binder du vist i Afgrundens Dyb i det Skulte,
Alt, saa lær os din Kunst! bind os vor Viden til Ger!

Mand og Qvinde.

„Ewig de blive forskellige.“ — Vel, saa maatte det være,
Thi en Ewigbed hist har de at ene sig i.

Atlantis.

Siig, hvor finder jeg Landet, hvor Dyd er Veien til Hæder,
Og hvor Grimmen streng følger den Skyldiges Fied?

„Ven, det forjettede Land? Ja, derom var meget at tale,
Her det og ingensteds er, alt som du Sagen vil see.“

Hexameteret.

Øvøvende iler jeg hen, liig den blidt sig slyngende Cirkel,
Stedse forandret min Gang ligner dog stedse sig selv.

Homer.

Phosphorus ligner han meest, den klare, som Helios stilled
Blandt de himmelske Lys nærmest sin straalende Bogn.

Det franske Epos.

„Jeg er en Stierne, som han.“ — Ja vel, du straalers fra Løfter,
Broget og kold, dog med Kunst klippet af Glimmerpapir.

Den moderne Digter.

Læser jeg dig, jeg glemmer Ideen for brammende Ordsløgt,
Bedre jeg glemte dit Ord, sluende kun din Idee.

Det omvendte Genie.

I den faldende Green saae Newton hele Naturen,
I den hele Natur seer du en visnende Green.

Atheisten.

Er dit Jnderste mat og uden Betydning, strar troer du,
Alt den rige Natur mangler Betydning, som du.

Philosophien.

Mig den Himmelske bød til Fornuft at lede Geniet,
Barnet at forme til Mand, Natten at føre til Dags.

Poesien.

Mig den Himmelske bød genialt at vise Fornuften,
Manden at bøie til Barn, Solstik at mildne ved Nat.

Forfægtighedsregel.

Bedre jeg bliver tilbage fra Skolens Svøb og Systemer,
Så jeg først engang i Buur, kom jeg saa let ei derfra.

Svar.

„Lad du dig snøre, min Ven! kun Spindelværk er det, der brister,
Svinger du Vingen med Kraft, standser dig Regelen ei.“

Diemed.

Men hvad nytter den da? — „Dertil, at du lærer at gøre,
Efter andre dig snildt, uden at tabe dig selv.“

Kolossen paa Rhodos.

Oftest naar Konstneren troer han har naaet til Spidsen af Pindus,
Alt da graver en Dorn dybt i den rødmende Frugt;
Mens han i snevrere steds og steds i snevrere Kredse

Flagrer om fordums Natur, synker tilsidst han forladt
 I den forstenende Grav, han bygged stolt til sig selv op,
 Fiern den herakliske Kraft, Formen staaer huul kun igien.

Herkules's Støtter.

Der, hvor Grændsen er sat, og hvor Verden synes til Ende,
 Der er Begyndelsen først til et uendeligt Liv.

Barnet.

Den Gang jeg gjorde det Løfte, det stedse være mig belligt!
 Boder du engang til Mand, seiler til Helios du.

Ynglingen.

Dg jeg seilede kiæd, og skued mangfoldige Kyster,
 Alf, men Helios dog stedse laae fiern, som tilforn.

Manden.

Seil kun bestandig; vel sandt til Helios ikke du naaer, men
 Dog er det Siælen til Lyst viden at færdes paa Jord.

Oldingen.

Alt har Solen sig slukt i de kølige Bølger, og Tanken,
 Fulgt af det uvisse Blik, raver i Taager omkring.

Religion.

Jorden synker i Nat, men det Evide funkler fra Himlen,
 Mørk er den nærmeste Kyst, Stierne er tændt i det Blaa.

Stiernerne.

„Alle drage forbi dig og alle de synker i Vesten,
 Dog det er Sandsebedrag, selv du kun seiler mod Øst.

Ildfuglen.

„Å! der ruller en Stjerne saa klar, af alle den største.“
 Stille Distiker, snart viner I Sky kun og Damp.

Compasset.

Bort fra Himlen, I Distiker! Høst I ere jo Sømand!
 „Jagt ved til Himlen at see, finde paa Søen vi Bei.“

Genierne.

„See hvor de blinke de Herlige hist, hvor de funklende smile!“
 Distiker! dog ei til os, at! thi de viner os ei.

Phantasi.

„Dog skal de faae os at see, thi vi sadle dig rast Hippogryphen.
 Vingernes dristige Slag bære til Vethren dig flur.“

Fornuft.

Hold, Forbavne! Lad staae Hippogryphen! Hvad troer I fordi det
 Lyktes Kronions Et, at det skal lykkes Enhver?

Sværmeri.

Stille, Distiker nu! Vil I drømmende lantre mig Snekken,
 Sligt Eder fører kun til Vethe samt Nidis Borg.

Den Vidtbereiste.

Aldrig standsed min Fod, det Herligste tidt har jeg skuet,
 Men trods det fremmede Lys Siælen blev mørk, som tilforn.

Geniet.

Aldrig forlod jeg mit Hiem, og dog jeg skued en Verden,
 Thi fra mit Indre sprang Pallas i skabende Kraft.

Glimmer.

Seer du det mægtige Lyshav, der fast forblinder mit Dø,
 Mærker du Farvernes Spil, vist er Ækvator nu nær,
 Plettede Snoge sig snoe bag Pianers Krands, medens Tigren
 Rovbegierlig og grum lurker ved Kildernes Rand;
 Palmen hæver sig stolt i Luft, ligg en straalende Biste,
 Ak, men den smeltende Sang byttede Fuglen for Glands.

Bendekredsen.

Mig Naturen har sat, som Grændse for dristige Snekker,
 Ustraffet seiler du ei over mit speilklare Svælg.

Epilog.

Høiest jeg priser det Echo, der toner fra Læserens Hierte,
 Stormen har lagt sig til Ro, Bølgerne bæve dog end.

En Phantasie,

digtet efter Læsningen af Novalis.

(Uddraget af Athenæ, 1815.)

Ynglingen.

Hvorfor hvælver sig Himmelblaaet
 Saa uforstaaet?
 Hvi stræber det op i den dristige Bue
 Saa selsom at skue,
 Og sænker sig atter i Søen ned?
 Mon Bølgen det veed? —
 Du vilde Bølge!
 Du ei det fordølge.
 Men taus den blinker
 Og selsomt vinker,
 Og snart er den hvidlig, og snart er den graa,
 Og snart er den atter som Himlen blaa;
 Hvo kan vel giette,
 Hvad Farve egentlig er den rette?

Bølgerne.

Ik kunde du Menneske dog forstaae
 Det blinkende Blaa,
 Den skjulte Lyst,
 Der tidt vil sprænge det fulde Bryst!

Derfor maae vi bruse,
 Naar Vindene suse,
 Vindene ere vor Glædes Røst.
 I Elskov smelte vi hen og døe,
 Ved Siden os følger den elskede Mø,
 Sænker sig med os i Dybenes Sal,
 Hæver sig med os i Luften sval,
 I Skyernes Krands
 Vi sidde og vente den selsomme Dands,
 Mange tilsammen i flyvende Klæder
 Vi Engene væder;
 Dugperlen hænger i Træernes Grene,
 Snart vi os sprede, og snart os forene,
 Saa viden vi vanke,
 Vi komme, vi vige,
 Vi synke, vi stige;
 Os Vindene sanke
 Paa susende Binge,
 De hurtigt os bringe
 Til fierneste Kyst,
 O! det er en Lyst,
 Vi kan det ei sige.
 O! lokker dig ikke det kølige Bad?
 O! bryd dine Lænker og Jordlivet lad!
 Kom, kast dem, og sænk dig i Bølgernes Mige!

Yuglingen.

I Drømme fra Dybet med den vuggende Gang,
Heel gierne jeg, lytter til Jer selsomme Sang!

Himmelblaaet.

Jeg er Jordens Phantasie,
Stræber mod det Fierne gierne,
Jeg er Livets Poesie,
Længsel, der har brudt sit Fængsel.
Derfor ruller fiernt min Bolge,
Derfor er min Vinge blaa,
Diet kan mig ikke naae,
Blikket kan mig ikke følge.
Spreder Matten ud sit Seil,
Funkler jeg, et magist Speil.
Mange underlige Lande
Svæver i de fierne Bände.
Hvad du aldrig før har vidst,
Kan du i min Hvælving skue,
Dristig svæver op min Bue,
Som en Drøm fra Livet hist.
I mit dybe, fierne Nige
Ubekjendte Fødsler stige,
Sorten Sky og Stiernen rød
Springer af mit Moderkiød.
Dog du er et Jordens Kryb;

Al! du kan mig aldrig fatte,
 Dine Phantasier matte
 Svimle ved det store Dyb.
 Ligg en Plante kold og mørk
 Staaer du fængslet i en Ørk,
 Kiender lidet kun til Livet.
 Døg blev Manden Kraften givet,
 Bæddigt maa hans Hierte slaae,
 Han er stærk og han maa stride,
 Vær en Mand og søg det Bide!
 Lær din Længsel at forstaae!
 Sving dig over Jordens Rige!
 Som en Fugl du op maa stige,
 Som et Blink i Ethers Blaa.

Ynglingen.

„Lær din Længsel at forstaae?
 Bliv et Blink i Ethers Blaa!“

Ja! du hellige Natur,
 Engang skal det Ydre svinde,
 Sluppen af mit Fangebuur
 Skal mig Jorden ikke binde.
 Som en Fugl til Himlen op
 Bære skal mig Nattens Vinde,
 Volgedybb og Volgetop
 Kæle skal de Længsler linde.

Stiernerne.

I det Dunkle høit vi funkle, røde vi i Matten staae,
 Vandre med hverandre rolig, medens Nander Bæven slaae.
 Alt hvad der er Livet givet, hvad af Himlens Dyb udrandt,
 Talte, malte først det Die, der til Stiernen Veien fandt,
 De det Digterevne nævne, o! men det er meget meer,
 Bølgen blinker, vinker Blikket, Blikket op mod Vihren seer.
 Fuglen synger, gynger Grenen, Binden gaaer i Mattens Siv,
 Aldrig hvile, opad ile alle Toner, hvert et Liv.
 Svinger Tanken sine Vinger, kan den vel forstaae vort Sprog.
 Men er Siælen døvet, sløvet, lukkes til Naturens Bog;
 Thi af Former vildet, hildet seer du Kampen kun og Krig,
 Troer, vi ei hverandre fatte, matte leve hver for sig.
 Og dog har sig alting fundet, bundet er det dybt i Jord,
 Hvor Magnetens Tunge bæver, svæver mellem Syd og Nord;
 Og dog finder hver en Stjerne Veien i den fjerne Hær,
 Alle med hverandre vandre og sin egen Bane hver.
 Hver en enkelt Lyd alene, kun Betydning i os boer,
 Naar os alle vi forene, funkler i det fælles Chor;
 Mens vi glimte blidt for Diet, svævet i det store Træ,
 Mens de vide Grene svinge, springe Frugter frem i Læ,
 Modnes Berdner, seile, speile mildt sig i den dunkle Strøm,
 Ligg et herligt Digt de stige, vige lig en magisk Drøm.
 Op fra Barmen svæver Længsel, op fra Lunden Fugle smaa,
 Sangen op fra Læbens Fængsel, op fra Jorden Himlen blaa.
 Toner, Stierner, Elementer, Lysets Funklen, dunklen Jord

Samme Chiffer alle male, tale ud det store Ord.
 Ricerlighed i Stov nedsteget, men det er hans eget Navn,
 Og det Træ, som hjft du skuer, hvor vi luer Favn ved Favn.
 Liv de nævne det og Tiden, viden gaaer dets stærke Glød,
 Liv maa fra det Indre tindre, Grændsen nævnes Tid og Død,
 Naar de modne Kræfter byde, bryde Grændsen vi med Magt,
 Da skal Mattens fierne Rige stige frem i Dagens Pragt,
 Da skal Døden Braaden miste, briste skal da Sorgens Fjeld,
 Da skal Phantasiens Drømme strømme frem som Livets Bæld.

Ynglingen.

Bryder Eders Former da, I Tider!
 Mens det Gamle med det Unge strider,
 Medens Bølgerne mod Fjeldet kæmpe,
 Skal det Endelige selv sig dæmpe.
 — Ja, Natur vil Grændsen haane,
 Vil i Luft og Æther blaane,
 Vil i Bierget stolt sig hæve,
 Vil i Fuglen frit opsvæve.
 Men naar ei du brister Form,
 Reiser den sig vildt i Storm,
 Myster ved de faste Stranker,
 Saa den gamle Bygning vanke,
 Havets store Belte spulmer,
 Luer dybt i Dybet ulmer,
 Falde maae hvad ei kan staae,
 Alt hvad kan, det skal forgaae,

Synke maa det gamle Nige,
At det ny kan atter stige,
Kæmpe, døe maae Num og Tiden,
Elfskov flammer høit i Striden,
Dg af Mørke stiger Lys,
Thi hvor vi see Kamp og Døden,
Quer hisset Morgenrøden,
Dg beseirer Mattens Gys.

Fredens Hiem.

Et Ungdoms-Forsøg.

„Jå jeg vil søge mig op et Eden,”
 Saa Eginhard taled', „hvor Kamp og Krig
 „Dg hierteløs Alvind og Had og Svig
 „Endnu ei har ganske bortjaget Freden.“

Saa sled han sig løs fra Moder og Ven,
 Dg vandred' til Hovedstaden hen.

Men Blomster ei trives i Stadens Dunst,
 I prægtige Gader han forsked' omsonst,
 Istedenfor Fred han saae kun Riv,
 Man spilled' et Spil om Død og Liv;
 Den Rige glemte forsigtig sit Guld,
 Den Fattige skialv i Vinterkulde,
 Dg sparktes med Haan fra Plads til Plads,
 Dg blegned' af Sult ved den Riges Pallads;
 Men fordred' han lidt af hans Overflod,
 Da dømte man ham til Fængsel og Bod,
 Dg pidsket han blev i Dage ni,
 Det kaldte man Retfærd og Politie.

„Nei her boer visselig ikke Freden,
 „Hvor Broderen trykker sin Broder død,
 „Og Grumhed vorer i Rigdoms Skiod.
 „Paa andre Steder jeg søger mit Eden.“

Og fra den store Stad han drog
 I en liden By han sin Bolig op slog.

Alt, men Freden ei her han fandt,
 Thi Mød og Smaalighed sig forbandt,
 Ja, taled' han et ubesindigt Ord,
 Da sværted' Avind det sort som Jord;
 Og lysted' ham ned ad Gaden at gaae,
 Da vogted' hundred' Dine derpaa;
 Og voved' han ud af Porten at ride,
 Da bleve hans Naboers Kinder hvide;
 Og traadte han frem i en Klædning ny,
 Da skialv af Harm den hele By,
 Og hundred' Tunger sig bræssed' som Sværd,
 At straffe ham for hans forvovne Færd.

„Nei, her boer visselig ikke Freden,
 „Nu vil jeg omskifte By med Land,
 „Hvor Hiorden græsser ved Kildens Rand,
 „Og Hyrderne synger om Kiærligheden.“

Saa drog han hen til en Bondeby,
 Og bygged' sit Huus i Pilens Ly.

Men Oldtidens Hyrder var længe død,
 De nye forfulgtes af Kummer og Nød,
 Og Trældom høied' det indfaldne Bryst,
 Glæden var falmet, som Løv i Høst;
 Kun naar de svired' i nærmeste Kro,
 Glemte de Nøden og klinked' frøe,
 Derpaa de skieldtes og sloges iblandt,
 Striden var heftig, men sielden galant;
 Den, der sloges til Jorden ned,
 Reiste sig atter og ilede' afsted,
 Og raved' hjem med opbragt Sind,
 Og prygled' til Siengield sin skrigende Qvind.

„Nei, her boer visselig ikke Freden,
 „Jeg søge den vil bag Egens Rod,
 „Der sielden betrædes af Menneskets Fod,
 „Jeg søge den vil i Ensomheden.“

Saa bygged' han sit Huus i Lø
 Bag Skovens vældigste Egetræ.

Men Lynet splintrer den stærke Eg,
 Og Drmen fortærer de gyldne Neg!

I Luften svæver den vældige Orn
 Og griber Vildtet bag Buss og Tiørn,
 Ulven og Rossen sig liste paa Rov
 Og smitte med Blod den dunkle Skov;
 Og Uglen flyver i bældmørk Nat
 Og myrder omkaps med den vilde Kat;
 Ja selv de kurrende Duer smaa
 Med Bingerne heftig hverandre slaar,
 Og hvæsse Nebbet til blodig Strid,
 Skiondt priste for Fromhed fra gammel Tid.

„Nei, her boer visseelig ikke Freden,
 „Jeg vil den søge paa fierne Kyst,
 „Hvor Livet sig stiuuler bag Bølgens Bryst,
 „Og venter i Slummer paa Svigheden.“

Saa seiled' han over salten Sø,
 Og bygged' sit Huus paa en eensom Ø.

Men Blod opvælder af Havets Dyb,
 Og Mordet raser blandt Alfgrundens Kryb;
 Ormen forfølger sit Rov paa Strand,
 Haiisken myrder, som Uls paa Land;
 Og Bølgen dandser i Jevndøgnsvind,
 Og kaster et Skib mod Klippen ind,
 Mens Stormen griber i Lougene fat,

Dg spiller derpaa i den dunkle Nat,
 Saa Strængene hvine og briste derved,
 Dg Maften styrter i Havet ned,
 Dg Braget splintres ved Klippens Fod,
 Dg Bølgen sig lædsker i Menneskeblod.

„Nei, her boer visselig ikke Freden,
 „Nu har jeg vandret saa lang en Vei,
 „I Menneskets Samfund jeg fandt den ei,
 „Jeg fandt den ei heller i Ensomheden.“

Forsvunden er længst hans Haab og Tro,
 Dg ingensteds fæster han meer sin Bo.

Som Yngling greb han sin Vandringsstav,
 Som Olding staaer han nu ved sin Grav;
 Snart Hiertet isner og banker ei meer,
 Men Sielen opstaaer af det kolde Leer
 Dg grubler paa Livets forsvundne Drom, —
 Da seer den et Skib i en dunkel Strøm,
 Dg Barndomsvenner i Stabnen staae,
 „Kom!“ klinger det, „kom! vi til Himmets gaae,
 „Nu seile vi til den sikke Kyst,
 „Hvor Bindene slumre ved Baarens Bryst,
 „Nu seile vi did, hvor Freden boer,
 „Som aldrig du fandt paa den dunkle Jord.“

Den hemmelige Skat.

(Efter Novalis.)

Det var saa mørkt foroven,
Dg Stierne funklede bleg,
Dg Vinden fløi i Skoven
Dg drev sin gamle Leeg.

Da vandred' jeg i Lunden,
Saa tankesuld i Hu:
Hver Gnist af Haab er svunden,
Hvad skal jeg giøre nu?

Alt kunde Mennesker leve
Alt som de Fugle smaa,
Jeg vilde med hende svæve
Mod Himlens høie Blaa.

Naar Sneen giested' Vinden
Dg dækked' Nordens De,
Da flygted' vi, som Vinden,
Bort over dunklen Sø.

Men Guld kan kun beskytte
Den skionne Myrtelund,

Og trindt om Armod's Hytte
Der voxer Ufrud kun.

Saa tænkte jeg mørk i Aanden,
Da kom et Børn til mig,
En Green det holdt i Haanden,
Dets Blik var uden Svig.

„Hvi vil du sorgfuld være?
O, græd og suk ei saa!
Jeg vil dig min Green forcere,
Da skal din Sorg forgaae.“

Jeg Greenen tog og lytted',
Med Hast jeg saae ham flye,
En Gnist af Haab sig knytted'
Til Drengens Ord paa ny.

Og som jeg stod og tænkte:
Hvad skal du med den Green?
Da Bustene sig sænkte,
Da glindsed' hver en Steen.

Og Dronningen for Slanger
Sig nærmed' i sin Pragt,
Med Sølv og gyldne Spanger
Var flettet hendes Dragt.

Paa Isfen saae jeg funkle
 En kostbar Demantfrands,
 Og Alt var i det Dunkle
 Bestroet med Guldets Glands.

Med Grenen jeg mig mon væbne
 Og fælded' hende brat,
 Saa ved en selsom Skiebne
 Jeg vandt den største Skat

Aftensang.

(Efter det Tydske.)

Intet Blad sig i Skoven rører,
 Ingen Larm og Stoi jeg hører,
 Ingen Lyd;
 Og Fuglene sover i Enge,
 Vent! det varer ei længe,
 Da sover og du.

Maanen sig hæver og svinder,
 Maret kommer og bortrinder
 Uden Fryd;
 Og Løvet visner i Enge,
 Vent! det varer ei længe,
 Da visner og du.

Seer du ei Stjernernes Klynge,
 Hift, hvor Engletunger synge
 Herrens Fred;
 Det sagtelig klinger i Enge,
 Vent! det varer ei længe,
 Da synger du med.

Dødens Genius.

O, du, som græder, vift din Taare bort!
 Og du, som sørger, huff din Sorg er kort!
 Thi du har No, naar Hjertet stille ftaaer,
 Og Dødens Engel læger dine Saar.

Ja fiondt i Graven falmer Fyrftens Dragt,
 Og fiondt kun Ormen der har Kongemagt,
 Saa frygt dog ei, naar med et ydmygt Sind
 Du ad den mørke Hvelving vandreer ind.

Thi hvad du virker i din bedfte Stund
 Hvad Pigen aner i den dunkle Lund,
 Hvad Orglet vækker med fin dybe Klang,
 Hvad Barnet fkuer i fin Drøm faa lang,

Og hvert et Ord, der fienker Livet Troft,
 Hvert ædelt Forfæt, hver uftyldig Lyft,
 Hvert faligt Blund i Rieerlighedens Arm,
 Hvert deiligt Billed af en Digterbarm,

Det er kun Frys, der synker i mit Skiod,
 Og som du skue skal, naar du er død,
 At staae, som Blomster, i en evig Krands,
 Mens Gravens Bølge skienker dem sin Glands.

Thi al den Graad, der randt i Støvets Land,
 Den vorder her et dybt og deiligt Vand,
 Hvis Dug forfrisker mine Blomster smaa,
 Hvis klare Bølger ingen Storm kan naae.

I dem fornyes hver Grindring blid,
 I dem forynges selv den gamle Tid,
 Derfor i dem sig bader hver en Nid,
 Og sukker henrykt: Det er sødt at døe.

Uf Bølgens Dyb sig hæver mangan Strand,
 Hvor milde Blikke vinke dig til Land,
 Der sidder Elstere sin Elskov nær,
 De bedste Drømme drømmes atter her.

Og hver en Ven, for hvem din Taare randt,
 Selv den, du elsked, som du hist ei fandt,
 Den finder du, hvor Dødens Bølge leer,
 Og hvis I vil, I skilles aldrig meer.

Dg Alfser leger under Nofens Tiørn,
 Det er de mindste, lykkeligste Børn,
 Hvis Blik jeg slutte, før de kunde see,
 Hvis Mund jeg lufte, før den kunde see.

Dg Ynglingsflarer, Oldingsfygger graae,
 Dg skionne Piger, længstforglemte Smaa,
 Dg Helteslægter fra den svundne Tid,
 Paa tusind Veie samler jeg dem hid.

Dg Mænd og Qvinder, spredt fra Syd til Nord,
 Uhyre Mander fra en anden Jord,
 Dg de, der sildigst sprang af Tidens Strøm,
 De mødes her med Oldtids ældste Drem.

Dg Mattens Billeder bag Fjeldets Muur,
 Ufsøgte Fostre af en vild Natur,
 Dg blege Larver, uden Sjaelens Liv,
 De slagre her, som Taager, mellem Eis.

Men hine Bæsnere, der ved Kunst blev til,
 Der hift dig syntes kun et Skyggespil,
 De her, som Stierner, paa min Himmel staaer,
 Dg vinde Liv, hvor Jordens Pragt forgaaer.

Dog uden Ende løber Dødens Bei,
 Bed fierne Verdner selv den standser ei,
 I Evighedens Ring den taber sig,
 Og kun dens Indgang kan jeg vise dig.

Munkens Sang.

(Af den ydste Familie.)

Jeg eied intet Meer paa Jorden,
 Thi ranet var min bedste Skat,
 Og hvor jeg gik fra Syd til Norden,
 Jeg stod kun i en bældørk Nat.

Jeg lytted til den gamle Klage,
 Der klang i Skoven Klar for Klar,
 Mens Høst og Vinter tog tilbage
 Hver Blomst, der spired frem i Vaar.

Jeg skued Sorg paa alle Veie,
 Den stod i Mandens Alvorsblik,
 Og ved den unge Piges Leie,
 Og der, hvor Barnets Bugge gik.

Paa Maanens Kind jeg saae den hænge,
 Den sukked giennem Bindens Nøst,
 Og dirred giennem Harpens Strænge,
 Og giennem Nattergalens Bryst.

„At,“ tænkte jeg, „er vi forkastet,
 Har Naadens Port sig atter lukket?
 Har atter Eva sig formastet
 At gribe den forbudne Frugt?“

Og som jeg disse Tanker tænkte,
 Opdaged jeg en gammel Bog,
 Og hvad det friske Liv ei skienkte,
 Det fandt jeg i en støvet Krog.

Og jeg saae Lys i Gravens Rifter,
 Og Haabets Lyngslikt i det Blaa,
 Og Livets mægtigste Bedrifter
 At fødes i en dunkel Braa.

Og jeg fornam det Ord, som trøster,
 Naar Støvet tynger paa vor Aand,
 Og hørte Lyd af gamle Røster,
 Der ligne Sværd i Ræmpehaand.

Og skiondt som Død og Dom de klinger,
 Og skiondt vor Svaghed frygter dem,
 Saa er det dog paa deres Vinger,
 At Siælen seer sit sande Hiem.

Polsk Fædrelandsfang.

Hvorfor svulmer Weichselfloden, som et Heltebryst,
Der i Døden knuses mod en vild, barbarisk Kyst?
Hvorfor klinger Bolgens Klage fra den sorte Grund,
Som en saaret Gangers sidste Suk i Dødens Stund?

Weichselfloden snoer sig langsomt under Krakaus Muur,
Stærke Skarer drog at bryde Ordens Fangebuur,
Sværd og Lee paa Sletten blinked mellem Røg og Damp,
Ingen Stridsmand kom tilbage fra den vilde Kamp.

Derfor høre vi bestandig Suk fra Flodens Eliod,
Derfor risler den veemodig, som en Drom om Død,
Derfor sørge Mark og Enge med den hvide Pæl,
Derfor tabte Polens Døttre deres muntre Smil.

Og ved Pigens Bugge sidde de med Graad paa Kind,
Under Suk og Veemodsfange slumrer Glutten ind.
Men naar Drengen vaagner, synge de om Kampens Dn,
Under Sang om svunden Storhed vaagne Polens Børn.

En Flygtnings Sang.

Farvel, mit elskte Moderhiem! farvel du fagre Sommer!
 Hvor Linden først i Blomster staaer, og Gisgen tidligst kommer.

Hvor Græsset voxer grønnest frem, og Maanen skinner klarest,
 Hvor Stiernen blinker venligst ned, og Tiden løber snarest.

Og hvor jeg kiender hver en Steen, og hver en Plet i Sandet,
 Og hver en sølverflægget Pæl, der speiler sig i Vandet.

Men af, det er Fortunas Skif at bole med de Slette,
 Den Hund, der slumrer ved min Dør, den vil mig snart forgiette.

Den Hiort, der løber i min Skov, den skal en anden skyde,
 Den Rose, jeg har elsket meest, den skal en Anden bryde.

Den Fugl, der ingen Nede har, den maa alene sove,
 Den Jomfru, der mig kæreest var, en Anden vil trolove.

En Vexelsang.

(Af den polske Familie.)

Han.

Her Roserne blussed ved rullende Bove,
Her Fuglene sang i de dæmrende Skove,
Hvor er de, hvor svandt de, hvorhen mon de tye?

Hun.

Da Barbaren Sværdet hvæssed,
Da hans Hest i Lunden græssed,
Nedsank Rosen i sit Blod,
Fuglen svandt og Skoven daled,
Kun den røde Hane galed
Nærved Egens stærke Rod;
Intet Træ vil groe derefter,
Jorden tabte sine Kræfter
Under den Forhadtes Fod.

Han.

Din dristige Broder sit Sværd skal ombinde,
Og styrte sig ned, som de hvinende Binde,
Som Nøg og som Skyer skal Fienderne flye.

Hun.

Tretten Aar min Broder endte,
 Da Barbaren ham bortsendte,
 Bied ham til Spot og Nød;
 Skændsel paa hans Pande tynger,
 Munken Siælemesser synger
 Over ham, som var han død;
 Selv hans Navn blev sønderrevet,
 Paa hans Ryg et Tal blev skrevet,
 Som et Tal blev han gienfødt.

Han.

Din Fader er kiæf, han skal Fienden betvinge,
 Den sneehvide Falk skal i Luften sig svinge,
 Og Havnen skal lytte til Sværdenes Klang.

Hun.

Da vort Banner høit sig hæved,
 Da de feige Fiender bæved
 For Dabrowskis Kæmperøst,
 Alf, da fandt min Fader Døden,
 Mens han kæmped ufortroden
 Paa en fiern og fremmed Kyst;
 Alf hans sunkne Grav udvælder
 Tidslær nu, og hvassse Nelder
 Næres af hans Heltebryst.

Han.

Din mægtige Beiler skal splitte vor Lænke,
 Den blodige Viin skal han Fienderne skienke,
 Imedens han synger Giengjældsens Sang.

Hun.

Plumpe Fingre nys har skaaret
 Af min Beilers Pande Haaret,
 Bort han blev paa Slæden fiørt
 Did, hvor Isen Jorden binder,
 Did, hvor Taaren useet rinder,
 Did, hvor intet Suk blier hørt,
 Did, hvor Vidsten stedse klinger,
 Did, hvor Trællen Fyrsten tvinger,
 Har et Ord min Beiler ført.

Han.

Saa drager nu Sværdet og griber til Landsen,
 Og dands med Barbarerne Dødningsedandsen,
 Og spred dem, som Vinden det flygtende Sand!
 Usluttelig evig nu Hævnen skal gløde,
 Ja Friheden søge vi selv hos de Døde,
 Hvis ikke vi levende fange den kan.

Birken.

(Af den polske Familie.)

„Hvi staaer du saa eensom, o Birketræ!

Paa Heden i Vinter og Vind?“

— „O, Jomfru! hvi vælger du Himlen til Bæ?

Hvi er du saa hvid om Kind?“

„Jeg aldrig hviler bag Skov eller Hegn,

Derfor er jeg hvid om Kind!“

— „Mig aldrig forfrisker den faldende Regn,

Paa Heden i Vinter og Vind.“

„Min Siæl er bedrøvet, mit Haab bortveg,

Derfor er jeg hvid om Kind!“

— „See Maanen er dunkel og Solen er bleg

Paa Heden i Vinter og Vind.“

„Alt! Jorden har drukken min Veilers Blod,

Derfor er jeg hvid om Kind.“

— „Tartaren har myrdet ham ved min Rod

Paa Heden i Vinter og Vind.“

Piletræet.

(Af den polske Familie.)

„O Pii! har Vinden hentet dig,
 Har Himlens Fugl dig bragt?“
 Hvad eller kom du af dig selv,
 Liig Kiærlighedens Magt?“

„Nei af mig selv jeg ikke kom,
 Liig Kiærlighedens Magt;
 Mig hentet Foraarsvinden ei,
 Mig ingen Fugl har bragt.

En Jomfru stod ved Bækkens Rand,
 Og brød, som Dviſt, mig af,
 Og planted mig med hviden Haand
 Paa faldne Veilers Grav.

Og hver Gang Morgenhanen gol,
 Hun ilede til mig hen,
 Og først naar Dagen gik til No,
 Hun vandred bort igjen.

Dg hendes bittre Taarestrøm
 Blev mig en Regn saa lind,
 Dg hendes vilde Klagesang
 Blev mig en Foraarsvind.

Dg hendes Suk opvarmed mig,
 Det var som Solens Stik,
 Dg til en kolig Maane sig
 Forvandlede hendes Blik."

Længsel.

(Af Athenæ 1816.)

Om Dagen jeg søger dig fiern og nær,
 Mens du flygter for mig,
 Og Onfterne vanke snart hist, snart her
 For at fange dig.

Om Dagen jeg gaaer som en levende Drøm,
 Saa sørgende mat,
 Og Lyset mig synes en dunkel Strøm,
 Saa sort som Nat.

Om Natten jeg sørger og drømmer ei meer,
 Da skuer jeg dig,
 Mens Maanen glimter, og Stierne seer
 Fra Himlen til mig.

Du kommer og sætter dig elskovsvarm
 Paa mit Leie ned,
 Du favner og trykker mig til din Barm
 Og smiler derved.

Jeg vaagner og studser og skuer dig grandt,
 „O Elskede, bliv!“
 Og alle de Ord, som du talte, som svandt,
 De vaagne til Liv.

Og alle de Kysse, der hvirvledes hen
 I den dunkle Grav,
 De stige som Vænder nu op igien
 Af Dattens Hav.

Og alle de Glæder, du deelte med mig,
 Sig samle paa ny,
 Og alle de Taarer, jeg fældte for Dig,
 For dit Kys bortflye.

Sang af Hamadryaden.

Naar Sneens Lilier dække Marken ene,
 Sneehvide Lilie, da jeg mindes dig;
 Naar Binden gynger paa de smekke Grene,
 Jeg Smekkerbyielige, mindes dig.

Naar Bække blaae mod Sommerstranden vinde,
 Du aldrig standsede, jeg mindes dig,
 Naar lette Bolger dybt i Havet svinde,
 Du Letforvindende, jeg mindes dig.

Naar mørke Taagesløv paa Bierget skride,
 Du Mørktbeslorede, jeg mindes dig,
 Naar fierne Stjerner over Himlen glide,
 Du fiernt Fortryllende, jeg mindes dig.

Naar Morgenrøden over Havet svæver,
 Du Indigtrodmende, jeg mindes dig,
 Og naar sig Maanen over Skyen hæver,
 Du gaadesfulde Lys, jeg mindes dig.

Naar giennem Dalen Foraarsvinden iler,
 O Længselvækkende, jeg mindes dig,
 Og naar den sorte Nat paa Fjeldet hviler,
 Du Dømmesødende, jeg mindes dig.

Sang af Hamadryaden.

Mig ængster urolige Dremme,
Jeg kan dem ei ret forstaae,
Dog stielver jeg liig en Forbryder,
Naar jeg dem tænke maa.

„Dg stielver du liig en Forbryder,
Da gaaer du en farlig Bei,
Betro dig dog til din Moder,
Hun vist forlader dig ei.“

Jeg siger det ei til min Moder,
Skiondt aldrig hun har mig forladt;
Jeg kæmper imod, til den klare Dag
Opsluges af sorten Nat.

„Dg kæmper du hele den klare Dag,
Saa bringer dog Aftenen Fred;
Om Natten maa du dog hvile,
Da hviler din Smerte med.“

Saa lidt min Smerte sig hviler,
Som Aftenens vildeste Vind,

Om Natten vaagner med større Kraft,
Den Tanke, der ængster mit Sind.

„Dg vaagner den Tanke med større Kraft,
Der aldrig din Gu forlod,
Mod Enden kommer den rolige Søvn,
Den fængsler det vildeste Mod.“

Som Barn jeg kiendte kun rolig Søvn,
O! var jeg et Barn igien!
Dog nu sig fletter i hver en Drøm
En elsket, en fiendtlig Ven.

Agnes's Sang i Hamadryaden.

Beemod ei min Siæl forlader,
 Skiondt mit Blik og Læben leer,
 Jeg staaer alt i Aftenrøden,
 Hvor de Andre Morgen seer.

Andre lægge snilde Planer
 At forøge Livets Glands,
 Taus og smilende ved Siden
 Fletter jeg min Dødningstrands.

Alt jeg skuer Gravens Fakkell,
 Alt den aabne Jordens Mund,
 Livet gav mig ene Smerte,
 Haabet gav Bedrag mig kun.

Riærlighed kun fødte Længsel,
 Aldrig stillet, stedse vakt,
 Fader tilgiv, altfor bitter
 Er den Skaal, du mig har vakt.

Skal i Snefe Nar jeg tælle
 Disse dunkle Pulseslag,
 Skiondt du Dødens Porte viser
 Vidt oplukte Nat og Dag.

Den Elskede.

De hvideste Perler i Havet er spredt,
 Og Bølgerne vandre derover,
 Den Skat, du søger og aldrig har seet,
 Jeg her at beskrive dig lover.

Først maa hun eie den yndigste Fod
 For Hiulet og Bæben at træde,
 Dertil et ærligt og trofast Mod,
 Der deler din Sorg og din Glæde.

En Barm maa hun eie saa varm og saa fuld,
 To Arme saa blendende hvide,
 Dertil en Tunge saa reen som Guld,
 Der tier og taler i Tide.

Og snildt maa hun flette sin Tankes Net,
 Og Smilet maa røbe Forstanden,
 Hendes Gang maa være saa svævende let,
 Som Bølgens, der træder mod Stranden.

Og Diet maa ligne den sagte Strøm,
 Hvori sig Guldmaanen maler,

Men Hiertet maa drømme saamangen Drøm,
Hvorom ei Læberne taler.

Mig Nattergalen i grønne Lund
Betroed hvor hun havde hjemme,
Jeg lytted dertil i en Midnatsstund,
Og mon det om Morgen glemme.

Forskiellig Attraae.

Han.

Hver Gang jeg stirred paa de gamle Skrifter,
Da gad jeg sænke mig i Tidens Hav,
Da gad jeg offre Livet for Bedrifter,
Og for et Navn paa Hellas' Heltegrav.

Hun.

Hver Gang jeg stirred paa de gamle Skrifter,
Da veyled Lyst og Veemod i min Aand,
Og mellem Sagn om Oldtidens Bedrifter
Hans elskte Navn jeg skrev med frygtsom Haand.

Han.

Hver Gang jeg ind i Ridderborgen triner,
Der stolt og rolig venter paa sit Fald,
Da lære mig de mægtige Ruiner,
At Storhed lever selv i Gravens Hal.

Hun.

Hver Gang jeg ind i Ridderborgen triner,
Da tænker jeg: O, var min Elskte her!
Da stod jeg stult bag mægtige Ruiner,
Og flygted først, naar han kom ganske nær.

Han.

Hver Gang jeg skuer Stiernen i det Heie,
 Da vinker den mig som en dristig Ven,
 Og paa dens Bane hester jeg mit Die,
 Og onsker kun at vandre høit som den.

Hun.

Hver Gang jeg skuer Stiernen i det Heie,
 Da vorder jeg saa længselfuld i Hu,
 Da drømmer jeg om Stiernen i hans Die,
 Og om hvorhen dens Straaler falde nu.

Han.

Hver Gang min Tanke svang sig ud fra Landet,
 Da onsted jeg at heise hviden Seil,
 Og skrive Kampens røde Skrift i Vandet,
 Der min Bedrift fordobbled i sit Speil.

Hun.

Hvergang min Tanke svang sig ud fra Landet,
 Da onsted jeg, han stod paa nære Kyst,
 Mens ubemærkt jeg stirred ned i Vandet,
 Der suged ind hans Billed i sit Bryst.

Han.

Men hørve Toner sig i Aftenroden,
 Da onsker jeg at flyve bort med dem
 Til Trylleslandet, som er skiult bag Deden,
 For der at finde Heltelivets Hiem.

Sun.

Men hæve Toner sig i Åftenrøden,
 Da dobbelt jeg søler, han er mig kær,
 Da enster jeg at følge ham i Døden,
 For hiſt at tilſtaa, hvad jeg dulgte her.

Dyvekes Sang i Vilhelm Babern.

Naar Skytten udsender den hvasse Piiil,
 Maa Fuglen i Luften dale;
 Han bad mig at seile vel hundrede Miil
 Til sine forgyldte Sale.

I Bølgen svømmer med Dødens Mod
 Den Fisk, der med Angelen leger,
 De giøde mit strømmende Hjerteblod
 I Kongens forgyldte Bæger.

En Ørn opstiger bag saltens Sø,
 Dens Vinger er' altfor sorte;
 Hvo bygger det Skib, der fra Verdens Ø
 Kan seile til Himmerigs Porte?

Foroven glimter det hvieste Tag,
 Med Perler og Guld uden Lige,
 At falde derfra er slet ingen Sag,
 Men vanskeligt did at stige.

Sang af Othello.

(Efter en engelsk Folkesang, der findes i Shakespeares Othello.)

Den stakkels Pige sad ved det vilde Fjacentræ,

Syng om grønne Pii!

Med Haanden paa Brystet, med Hovedet mod Kæ,

Syng om grønne Pii!

De klare Bølger flød og de sukkede hver en:

Syng om grønne Pii!

De salte Taarer randt, saa de smelted hver en Steen,

Syng om grønne Pii!

Jeg kaldte paa min Elsker, men af hvad svared han?

Syng om grønne Pii!

Mig favner andre Qvinder, og dig en anden Mand,

Syng om grønne Pii!

Af Pilen jeg fletter mig min Krands.

Vanitas vanitatum.

(Efter Göthe.)

Jeg Intet fordrer paa Jorden meer,
Hurra!

Derfor er jeg munter, spøger og leer,
Hurra!

Og den, der drives af samme Gang,
Han rælle mig Haand og istemme min Sang
Bed Bægerets lystige Klang.

Jeg vendte mit Sind til det røde Guld,
Hurra!

Min Barm da blev af Sorger fuld,
Al ja!

Thi Mynten var kun en utro Ven,
Og neppe havde jeg fanget' den,
Saa rulled den bort igien.

Til Qvinder vendte jeg nu mit Sind,
Hurra!

Da blegned af Sorger igien min Kind,
Al ja!

Den Falske søgte en Anden sig,
 Den Trofaste blev mig kiedsommelig,
 Den Bedste kom ikke til mig.

Jeg vendte mit Sind og paa Reiser gik,
 Hurra!

Og jeg forlod mit Fædrelands Skit,
 Al ja!

Al fremmede Sæder blev snart jeg møt,
 Koften var uvant og Sengen slet,
 Ingen forstod mig ret.

Jeg søgte min Lykke paa Wrens Sti,
 Hurra!

Dog Andre ilede mig forbi,
 Al ja!

Og trængte jeg frem med Kraft og Mod,
 Da hefted sig Dadelen til min Fod,
 Og Ingen var mere mig god.

Jeg vendte mit Sind og i Kampen drog,
 Hurra!

Vi strede med Riækhed og Fienden slog,
 Hurra!

Vi fulgte ham efter, jeg var ei seen,
 Da knalded et Skud bag Skovens Green,
 Og af! jeg misted mit Been.

Nu Intet jeg fordrer paa denne Jord,

Hurra!

Dg fri jeg vandrer fra Syd til Nord,

Hurra!

Til Enden stunder nu Sang og Fest,

Belan! saa reise sig hver en Giest

Dg tomme den sidste Næst!

Til Adam Oehlenschläger.

(3 et Exemplar af Sørgepillene Bajazet og Tiber.)

Hvor Faa forstaae den sæere Kunst, til Livet
 At lytte liig en Svane skult bag Sivet,
 At svæve stor i en phantastisk Drøm,
 At dukke Hov'det dybt i Verdens Strøm,
 At svømme driftig paa de store Tider,
 Der langsomt mellem Jord og Himmel glider.

Hvor Faa blev Sangen af Apollo givet,
 En Oldings Blik, der skuer over Livet,
 Forenet ved en underlig Magie
 Med Ungdoms Lethed, Kraft og Phantasie,
 En ildfuld Siæl, energisk som en Mands,
 Forenet med en Qvindes dybe Sands,

Som Barnet skyldfri, klogtig som en Slange,
 Den hemmelige Kunst forstaae ei Mange;
 Dog see, du gif den vanskelige Bei,
 At følge dig kun fiernt ei mægter jeg,
 Dog du har viist mig Skialdens Kald og Pligt,
 Dig skylder jeg og vier jeg mit Digt.

Til Adam Oehlenschläger.

Den flygtige Lykke gif Skialden forbi,
 Men Musen ham mødte paa eensomme Sti,
 Hun styrked hans Siæl i den jordiske Smerte,
 Hun loffed den hellige Gniist af hans Hierte,
 Og pusted den op, saa den gløder og brænder,
 Og mægtige Luer mod Himmelen sender.

Dg Luen sig deelte mod Øst og mod Nord,
 I Luen stod skrevet det magiske Ord,
 Hvorved han sig Bei giennem Afgrunden baned,
 Hvorved han har Alfes af Bierget opmanet,
 Hvorved uden Skib han har seilet paa Havet,
 Dg tryllet til Liv, hvad der længst var begravet.

Bed det han de fierneſte Secler kan naae,
 Bed det han kan Fuglenes Nøſter forſtaaе,
 Dg Skyernes Svæben og Bølgernes Larmen,
 Dg Stormen, der raſer i Menneſtebarmen,
 Dg Tusmørkets Beemod og Rieerligheds Sødme,
 Dg Jomfruers Smil og undſeelige Nødme.

Hvad Len skal da stienkes den herlige Skiald,
 Fordi han har oplukket Oldtidens Gal,
 Fordi han har Aernes Veie gienfundet,
 Fordi han har Osten med Norden forbundet,
 Fordi han har lært vore Hierter at banke,
 Fordi mod det Høie han hæved vor Tanke?

Han aldrig kan lønnes med udvortes Glands,
 Men adlede Nander skal flette hans Krands,
 Og Barmens veemodige svulmende Fængsel,
 Og Taaren, der bæver og bryder sit Fængsel,
 Hans Magt skal bevidne, mens Tiderne svinde,
 Og Sangen skal staae, som hans evige Minde

Ved A. W. Hauchs Død.

Du var en fornem Mand, dog det var fleer,
 Hvis stolte Gravhøi ingen Taare væder,
 Men vi, som kiendte dig, vi slatted meer
 Dit Døes Glands, end al din ydre Hæder.

Du var en ædel og en udvalgt Mand,
 Der aldrig hildedes i Sløvheds Lænke,
 Du eied end et bedre Ridderbaand,
 End det, som Dødelige kan bortskienke.

Et Baand, der bandt dig til din Konge god,
 Og til dit Land og til hver ædel Tanke,
 Som Egen bindes af sin stærke Nod
 Til Skovens Grund, hvori den Kraft mon sanke.

Ia skion er Stiernnen, naar en Drot med Lyst
 Den ved en værdig Tieners Hierte-hefter,
 End mere skion er Folkets Bisaldsroyst,
 Og Diets Stierneblis, der den bekræfter.

Held være dig! en dobbelt Krands du vandt,
 Din Død har vakt en usædvanlig Smerte,

En Konges Taare ved din Ligbaar randt,
 Hans Klage Gienlyd fandt i Folkets Hierte.

Saa hvil da sødt! og paa din Bautasteen
 Skal ingen Smiger fine Mærker trykke,
 Den stande skal som du, saa fast og reen,
 Og nogen Sandhed være skal dens Smykke.

Til Ludvig Tiedk.

(Med den tydske Oversættelse af Maastrichts Beleiring.)

Heel modig paa min Vandring kom jeg til dig engang,
Da viste du til Folket min ubekiendte Sang;

Til Folket, som jeg elsked' fra Barndommens Aar,
Der hver alvorlig Stræben og dristig Leg forstaaer;

Hvis Ild nedlokker Vandlerne fra Norden med Lyst,
Som Blod, der sig mod Hiertet bevæger i vort Bryst,

Som Fugle, der mod Syden nedslagte med Strig. —
Derfor i fierne Hiemstavn jeg aldrig glemte dig.

Ei Tordenskyen agter paa Bindenes Rast,
Den skyder sig i Bugter og seiler uden Mast;

Dg skulde Kræfter lokke den til en alvorlig Leeg,
Da Sommerdagen vorder som et Gienfærd saa bleg;

Fra Dunkelheden udgaaer af Ild et mægtigt Hav,
De blege Svovelflammer slaae ned i Kæmpens Grav.

Som Tordenskyen vandrer, saa vandred ogsaa du,
Dg aldrig efter Binden du dreiede din Hu.

Vi skued dig som Yngling, vi skued dig som Mand
 At drages ustandselig mod Digternes Land;

At loffes af hver Tanke, hvert indholdsrigt Ord,
 Som Muserne befæled at tales ud paa Jord.

Du inderligt dem elsker og føler deres Magt,
 Selv naar de stiuile Sangeren i udenlandst Dragt

Til Thorvaldsen.

(Affungen paa Nybøe.)

Hvi funkler nu saa stærkt hver Ynglings Øie?
 Hvi hæver sig hver ædel Qvindes Barm?
 Hvi maa den stolte Mand sin Pande bøie?
 Hvi vorder selv den ældste Olding varm?
 Hvi rører sig saa høit hver Digtertunge,
 Mens Harpen klinger under Egens Blad?
 Hvi høre vi hver Fugl i Lunden siunge,
 Mens gamle Fiender glemme deres Had?

En stor og fiedlen Konstner blandt os træder,
 Derfor nu vorder hver en Yngling varm,
 Derfor saa høit hver Digtertunge qvæder,
 Derfor sig hæver mildt hver Qvindes Barm;
 Derfor hver laant og løiet Glands bortsvinder,
 Og Døgnets Smiger nu os blænder ei,
 Imens hver sand og ædel Tone finder
 Til Konstens store Søn en siffer Vei.

Alt hvad i Livet kraftig sig bevæger,
 Det præged han for Evigheden af,

Det skionne Barn, der med vor Smerte leger,
 Den dunkle Mand, der stander ved vor Grav,
 Den unge Pige, der sin Drom forfølger,
 Den Vises Stirren giennem Skyens Rift,
 De store Heltesagn i Tidens Bølger,
 Og Troens bedste, helligste Bedrift.

Ja tidt skal Vinden vore Kyster svale,
 Og ofte Smerten verle skal med Lyst,
 Og ofte Regnen falde skal i Dale,
 Og mangt et Foraar skifte skal med Høst,
 Og mangt et Skib skal end vor Jord omseile,
 Og mangen Bølge slaae den danske Strand,
 Og længe Pilen skal i Sø sig speile,
 Før atter der vil fødes sliq en Mand.

Derfor vil Danmark ei hans Navn forglemme,
 Saalænge Konsten mindes end i Nord,
 Saalænge Sandhed ei har tabt sin Stemme,
 Saalænge Skionhed elskes end paa Jord;
 Saalænge Siælen ei til Døde fryser,
 Saalænge Hjertet banker i vort Bryst,
 Saalænge Manden giennem Døet lyser
 Og leger med sin Sorg og med sin Lyst.

Christiane Vehlenschläger.

Andre troe, det er nok,
Naar et Suf, en flygtig medlidende Taare
De offre til Næstens Sorg.

Dig dog syntes kun lidt
En magtesløs Graad,
Men med Tungen stærpet til Kamp,
Med Lovemod i Barmen,
Med Begeistringens Ild
I den blussende Kind
Stred du for Sandhed og Ret.

Og mangen Gang har du trodsset
Den faldende Regn
Og den iiskoldstformende Østvind;
Kun lidet agted du den,
Og lidet den end koldere Vind
Fra Spotterens Læbe,
Naar det gjaaldt at kæmpe for Menneskers Vel.

Ofte du banked
Paa de Mægtiges Døre,

Ei for dig selv, men for den,
 Der ustyldig mod Banheld stred;
 Aldrig den Gang var dig tung,
 Der bragte den Trængende Hielp,
 Og tidt har du valet med et dristigt Ord
 Af Søvn den slumrende Netfærd.

Harde du levet i Tider,
 Hvor det gieldt
 Med ubøiet Sind
 At bøie sin Nakke for Staalet,
 At besegle sit Ord med sit Hierteblod,
 At offre sit Liv for den Elskedes Frelse,
 Da var du vandret til Graven
 Med dristig Fod,
 Og som Helteinde
 Harde sildige Slægter dig priist.

Ogsaa nu vil ei de dig glemme,
 Thi en ædel Digter,
 Danmarks herligste
 Balgte dig fremfor alle vort Lands
 Guldlokkede Piger,
 Og bandt sin Skiebne til din,
 Og længe stod du ved hans Side,
 Trofast med stærkende Blik
 Vaagende, værgende,

Kæmpende, aldrig hvilende,
Naar det gjaaldt dine Elskedes Vel.

Men den, som ei mildner sit Ord,
Som ei bøier sit Mod,
Som ei at smigre forstaaer,
Er besværlig tidt,
Thi Sandheds Sol er for stærk for den Svage,
Og Tusmørket elske vi meest,
Naar den langsomtbesnærende Dæmring
Drager sit Slør
Over Himlens rødmende Kind. —

Derfor miskiendte Verden dig,
Og Feighed svimled
Bed at skue det Mod,
Som den ei begreb.

Enkelte dog forstode dig,
Og de vide det vel,
At aldrig et troere Hierte slog
I en Qvindes Bryst.

Men Et jeg kiender
Som paa Jorden du savned,
Et Blik af den valmubekrandsede Aand,
Den i sig selv hvilende,
Der lærte Stiernen at skinne med dæmpet Ildblik,

Med Mildhed og Fred
 Fra dens høiere Kreds
 Paa Tidens Verel og Menneſkets Vilkaar.

Derfor kom han, den ſeirende Helt,
 Smertens Betvinger,
 Forſængelighedens Fiende,
 Sandhedens ſtrange Ven,
 At trykke ſit Kys paa din Læbe,
 At vække dig ſin ſneehvide Seiersſtrands,
 At ryſte Støvet af din Nands Vinger,
 Og at ſvale din ildfulde Siæl
 I Evighedens Bølger.

Afskedsfang til Academisterne i Sorøe.

Jeg veed et Sted, som jeg har elsket længe,
 Dets Navn skal aldrig i mit Hierte døe,
 Der leger Fisken mellem Blomsterenge,
 Der synger Droslen ved den dybe Søe;
 Der glider Baaden langsomt under Landet,
 Mens Bølgen sukker under Marens Slag,
 Den ranke Hiort tidt speiler sig i Vandet,
 Naar Maanens Skin forvandler Nat til Dag.

Jeg veed en Egn, omkrandsset rundt af Lunde,
 Hvor Bøgen suser for den sagte Vind,
 Hvor gamle Minder dybt i Skoven blunde,
 Og vie den til stille Tænkning ind;
 Bag Lindens Blad dog høres Fugleqvadder,
 Og Nattergalen her en Tilflugt fandt,
 Hvor store Navne dybt i Barken sidder,
 Og vore større med hvert Aar, der svandt.

Jeg veed en By, den er saa taus og stille,
 Den synes ringe for den ydre Sands,

Den pragtløs er og dertil meget lille,
 Og savner ganske Hovedstadens Glænde;
 Men hvo, der vandred ved dens dunkle Bøve,
 Og hvo, der saae dens Moser spire frem,
 Og hvo, der hviled i dens gamle Skove
 Han sikkert aldrig vil forglemme dem.

Nei sikkert aldrig dette Sted I glemmer,
 Hvor I har vandret tidt ved Venskabshaand,
 Hvor Baaren hilses først af tusind Stemmer,
 Imens den smiler som en salig Mand,
 Hvor I har skuet Skyens Leeg i Vinden,
 Og drømt maastee Jer bedste Foraarsdrøm,
 Og hvor I Taaren rysted' let af Rinden,
 Saa den for evig sank i Glemfelsesstrøm.

Her har I forstøt i de Vises Skrifter
 Og Tanker læst, der aldrig vorde glemt,
 Her har I stirret i de dybe Nisser,
 Hvor Jordens Mand har sine Skatte giemt,
 Her Eders Blik har vendt sig tidt tilbage
 Og skuet Tidens underlige Gang,
 Og her I grubled over Fremtids Dage,
 Mens Haabet sang for Jer sin gamle Sang.

Saa reiser bort! nu Tiden er udrunden,
 Og lever, vel og kommer snart igien!

Og lad de Blomster, som I her har funden,
 Til Frugter modnes, hvor I vandre hen;
 Thi Sølv og Guld, dem skal I ikke sanke,
 Dem har I aldrig lært at finde her,
 Men Aandens Frugt, den indholdsrige Tanke,
 Det er den Skat, der er os ene kjær.

Ved det skandinaviske Naturforskersmode 1840.

Hvor dunkle Fjorde giennem Landet trænger,
 Hvor Hiulet suser, og hvor Strømmen gaaer,
 Hvor Granen dristig over Svælget hænger,
 Hvor Bierget blegt i Maaneglandsen staaer,
 Hvor Himlen klar i stille Skove blinker,
 Mens Stormen sover under Klippens Barm,
 Der er det Land, hvor Hjemmet Eder vinker,
 Hvor først I vaagned i Naturens Arm.

Hvor Kirken hæver sig bag Blomsterhøie,
 Hvor Taarnet kneiser bag den gamle Lind,
 Mens Morgenduggen staaer i Rosens Die,
 Der glimter venlig i den lune Vind,
 Hvor Nattergalen løfter mildt sin Stemme,
 Mens Bøgen grønnes over Kæmpens Grav,
 Der er vort Fædreland, der har vi hjemme,
 Hvor Leen klinger ved det solvblaa Hav.

Ja lang er Veien fra den De, der svømmer,
 Piig Svanens Yngel, over Vandets Speil,

Til Nordens Fjeld, der under Skyen drømmer,
 Mens Elven spænder ud sit hvide Seil;
 Og længe varer det, før Stemmen klinger
 Fra Sverrigs Hellselyst til Danmarks Land,
 Og tidt maa Falken svinge sine Vinger,
 Før den fra Norge naaer til Sicellands Strand.

Og dog I saae det i de høie Sale,
 Hvor Sølvets glimter giennem Stenens Rift,
 Og vi det aned i de dybe Dale,
 Hvor Baarens Finger skrev sin grønne Skrift;
 Ja Blodet røber det i vore Kinder,
 Paa Læben klinger det med hellig Lyst:
 En reen og høi og mægtig Aand forbinder
 De trende Folkesfærd ved Nordens Bryst.

Naturens Søn, hvis store Fakkels flamme
 Paa Himlens Hvælving og det mindste Kryb,
 Paa Lillens Blad, i Stenens gamle Kammer,
 I Siælens Folder og i Tankens Dyb,
 Han veed og kiender og han har det fundet
 Det Baand, der samler Livet til et Heelt;
 Han aner, seer, hans Siæl den har udgrundet,
 Den Kraft, der binder, hvad der synes deelt.

Derfor vi lytte til hans Tale gierne,
 Der springer klar af Tankens dybe Sø,

Og om den Eenhed vil vi Alle værne,
 Der binder Nordens Bierg til Nordens De;
 Ja den skal mærkes i vor Lands Bedrifter,
 I Ordets Klang, i Diets rene Blaa,
 Og den skal skues i de Vises Skrifter,
 Der aldrig kan og aldrig vil forgaae.

Gravsang.

(Af Shakespeares Cymbeline.)

Frygt ei Sommersolens Magt!
 Frygt ei Vinterstormens Drøn!
 Du din Gierning har fuldbragt,
 Du gaaer hjem at faae din Løn.
 Gylde Loffer, Pigers Konst,
 Alt skal vorde Støv og Dunst.

Frygt ei for Tyranners Riv!
 Du staaer langt fra Bold og Svig,
 Egen og det mindste Siv
 Er det samme nu for dig.
 Kongen og de Lærdes Konst,
 Alt skal vorde Støv og Dunst.

Frygt ei Tordenkilens Brag!
 Frygt ei for Lavinens Lyd!
 Frygt ei Ondskab og Bedrag!
 Du har endt din Sorg og Fryd.
 Had og Gisskov er omsonst,
 Alt skal vorde Støv og Dunst.

Gwiil da rolig bag disse Træer!
 Gid intet Ondt maa komme dig nær,
 Gid Trylserens Haand maa flye dig,
 Gid urolige Vænder maae flye dig!

Gravsang.

Stirrer ei i Graven ned
 Med de taarefyldte Blikke!
 Thi i Graven er han ikke,
 Han er hist i Evighed.

Hisset har en kærlig Fader
 Mangen Bolig fiern og nær,
 Venlig staaer hans Stjernehær,
 Sine Børn han ei forlader.

Bugger han dig blid i Arm,
 Læg dig rolig da til Hvile!
 Dobbelt venlig vil du smile,
 Naar du vaagner ved hans Barm.

Giv ham da din gamle Dragt!
 Mens du slumrer under Løvet,
 Mens vi stirre ned paa Støvet,
 Virker han en ny med Pragt.

Taaen over Graven gaaer,
 Vi bevare dunkle Minder,

Men vi see kun hvad der spinder,
Ikke hvad der forestaaer.

Ei ved Døden at betragte
Kan vi granske Livet ud,
Men hvo slaaer sin Lid til Gud,
Han kan Døden vel foragte.

Aftensang.

(Efter Claudius.)

Alt Skoven sig fordunkler,
 Den gyldne Stjerne funkler
 Paa Himlen reen og blid.
 Sin Ret Naturen kræver,
 Og over Engen svæver
 Den hvide Damp ved Aftentid.

Hvor rolig Jorden hviler
 Bag Nattens Slør og smiler
 Saa mild og sommervarm;
 Den ligner stillen Kammer,
 Hvori al Dagens Jammer
 Forglemmes skal i Søvnens Arm.

Betragter Maanens Lue!
 Den er kun halv at skue,
 Og er dog skien og klar;
 Som denne hulde Maane,
 Er Meget, som vi haane,
 Fordi vort Blif ei blev det var.

Vi stolte Adams Slægter
 Kun saare lidet mægter,
 Og Meget veed vi ei.
 Vi efter Skygger jage,
 Og mangen Konst opdage,
 Og komme længre fra vor Bei.

Gud Fader i det Høie,
 Lær mig at skielne noie
 Det Sande fra dets Skin!
 Og, mens jeg er i Live,
 Lad liig et Barn mig blive!
 Skienk mig et fromt enfoldigt Sind!

Og brister saa mit Hierte,
 Skienk uden Sorg og Smerte
 Den sidste Hvile mig!
 Og naar du den har skienket,
 Lad Sielen uforkrænket
 Dypstige fra dens Grav til dig!

Saa kold er Nattens Bove,
 Nu vil jeg rolig sove,
 Giv mig, o Gud, din Fred!
 See naadig til min Slummer,
 Og trøst mig i min Kummer,
 Og trøst min syge Nabo med!

Geistlige Sange.

Verælsang ved en Kirkeconcert.

(Efter Oversømmelsen paa Vestkysten af Jylland.)

Chor af Qvinder.

Stormen hviner, Skoven hæver, Hytten skælver under Strand,
 Bilde Skrig i Matten klinger,
 Skyen flyer paa vaade Binger,
 Dybets Bølge fremad bruser,
 Løst er Havets stærke Sluser,
 Bølger knage, Diger briste, Bølger skylle høit paa Land.

Chor af Mænd.

Bølger knage, Diger briste, knuust er Vandets Fangebuur,
 Dybt i Dybet Hytten svinder,
 Aldrig hiem du Veien finder,
 Alt har Bølgen dig berøvet,
 Knæl og græd og synk i Støvet!
 Skælv og dø og frygt i Døden den fordærvende Natur!

Chor af Qvinder.

Du, som aldrig til din Broder bragte Hielp og Haab og Trost,
 Kan du rolig Diet lufte,
 Medens tusind Munde sukke?

Bover du ved Tant at glædes,
 Medens tusind Dine vædes?
 Gyser ei din Siæl i Natten for den stærke Dommers Røst?

Chor af Mænd.

Han, der agter Kongers Stoltthed ikke meer, end sorten Muld,
 Han, der Volgens Bælte binder,
 Han, der Bei i Natten finder,
 Han, hvis Ord bevæger Dybet,
 Han, hvis Die tæller Krybet,
 Han skal komme, han skal domme, han skal veie Tankens Guld.

Chor af Qvinder.

Tiden stifter, Ormen spotter Stovets Stoltthed og dets Pragt.
 Kun den Daad, jeg har bedrevet,
 Kun det Liv, min Siæl har levet,
 Kun den Skat, mit Hierte finder,
 Kun den Kraft min Villie vinder,
 Den er min, naar Gravens Aander lege med den visne Dragt.

Begge Halychor forenede.

Her, hvor mine Døde sove, Herre, vil du høre mig:
 Styrk og led og bvi mit Hierte!
 Lad mig modnes ved min Smerte!
 Lad ei Sorg omsonst mig saare!
 Skienk min Siæl en frugtbar Taare!
 Alt den renset kan opstige fra den dunkle Grav til Dig.

Psalme.

Solen i sin klare Glands,
 Som paa Himmelbuen svømmer,
 Natten med sin Stjernekrands,
 Der om Evigheden drømmer,
 Gaae som Børn i Ledebaand
 For den stærke Herrens Haand.

Lynets Sky paa Himlen mørk,
 Naar den vildt i Natten svæver,
 Stormens Fugl i Luftens Drk
 Naar den grum sin Binge hæver,
 Volgen med det hule Bryst,
 Skælve dog for Herrens Nøst.

Er din Siæl af Kummer mat,
 Biser Verden dig sin Brede,
 Staaer du eensom og forladt
 Som en Ravn paa vilden Hede,
 Hæv dit Blik da mod det Blaa,
 Da skal al din Sorg forgaae.

Han, som hører Hiortens Skrig,
 Naar den langt fra Kilden vanker,
 Han skal ogsaa høre Dig,
 Rast da bort de feige Tanker!
 Kneel og bed og dæmp din Graad!
 Da har Smerten tabt sin Braad.

Lovsang.

O, Herre! jeg vil gaae, hvorhen du kalder,
 Thi jeg det veed, o Gud!

At ei den mindste Spurv til Jorden falder,
 Naar ei det er dit Bud.

Dg boede jeg, hvor Isens Pandser spænder
 Sig over Nordens Barm,

Dg vandred jeg, hvor Orknens Flamme brænder,
 Mig favned dog din Arm.

Ia mødte Hvalen mig bag Dybets Bover
 Paa stumme Rædslers Bei,

Dg stod jeg, hvor Lovindens Afkom sover,
 Din Haand mig svigted ei.

Dg sank jeg ned til Solvets skjulte Leie,
 Hvor Jordens Skatte groer,

Dg hæved jeg mig høit paa Vindens Beie,
 Jeg fandt igien dit Spor,

Dg stod jeg der, hvor Nattergales Tunger
 Forkynde Baarens Priis,

Dg der, hvor Havnen mader sine Unger,
Jeg fandt dig ligerviis.

Ja, var min Fod saa let, som Kildevældet,
Der sprudler under Sky,
Dg fløi med Ornens Flugt jeg over Fjeldet,
Jeg kunde dig ei flye.

Dg stod jeg der, hvor Dagens Blomst udspringer
Bag Østens lyse Sti,
Dg fløi jeg bort paa Aftenrødens Binger,
Jeg fløi dig ei forbi.

Dg vandred jeg, hvor Morgenstierner flammer
I Livets Ungdomsstier,
Dg slutted jeg mig ind i Dødens Kammer,
Da var du atter der.

Dg kunde jeg hver dunkel Taage sanke,
Som Matten klækker ud,
Dg giemme dybt deri min stumme Tanke,
Jeg skuffed ei min Gud.

Et geistligt Digt.

(Frit behandlet efter Novallis.)

Min Siæl hvad kan du meer begjære,
 Naar han i dit Paulun vil boe,
 Naar han din Kiærlighed vil nære
 Og skienke dig sin faste Tro?

De stirre vildt i alle Kroge
 Og søge Lys paa Mørkets Bei,
 De troe sig Alle meget kloge
 Og kiende dog til Frelsens ei.

En tænker, at han den skal gribe,
 Og Guldet er hans Binding kun,
 En vil den hele Jord omstibe
 Blot for en Lyd af Nygtets Mund.

En søger Glands i Kamp og Fare,
 En løber efter Laurens Blad,
 Og Alle hilder Lyffkens Snare,
 Men ingen gjør den rig og glad.

Har han da ei Jert Syn oplukket,
 Har I da glemt den sande Skat,
 Har I da glemt, at han har drukkert
 Den bittre Kalk i Dødens Nat?

Har I ei seet de gamle Skrifter,
 Ei læst om ham et fattigt Ord,
 Har I ei hørt om hans Bedrifter,
 Hvordan hans Wandel var paa Jord?

Hvordan han kom til Redrons Dale,
 Undfanget af den kydske Brud,
 Hvordan den klang den høie Tale,
 Der gik fra ham i Verden ud?

Hvordan han sig til Støvet lænked
 Af Medynt med den sunkne Jord
 Hvordan han sig i Graven sænked
 Som Grundsteen for sin Kirke stor?

Kan dette Budskab ei Jer røre,
 Var denne Mand ei Sandheds Tolk;
 Vil I ei aabne Hiertets Døre
 For den, der døde for sit Folk?

Vil I ei trodse Spot og Fare,
 Naar han Jer skienker Liv og Trøst,

Vil I ei Siælen reen bevare,
 Naar han den holder ved sit Bryst?

O tag mig hen du Døsets Bringer,
 Du Troens Helt, du Livets Ord!
 Naar alle Dødens Klokker klinger,
 Saa veed jeg dog, hvor Frelsen boer.

Du skal mig til de Elskte bære,
 Der vandre fiernt bag Gravens Hal,
 For dig nedknæle Himlens Hære,
 Og dog hos mig du døele skal.

Et geistligt Digt.

(Efter Novalis.)

Der gives saa bange Tider,
Der gives en Nat saa sort,
Hvor tausé Gienfærd glider
Igiennem Mørkets Port.

Paa Himlens Hvælving lyner
Et Glimt af Dødens Skær,
De blege Skræklens Syner,
De komme dig sagte nær.

Da brister Haabets Anker,
Du Afgrundsvælget seer,
De vildtoprørte Tanker
Ei lyde Billien meer.

Og Afssind staaer og truer,
Dig loffer Mørkets Drøm,
Da slukkes Diets Luer,
Da standser Pulsens Strøm.

Siig, hvo har Korset baaret
 Til Trost for Verdens Nød;
 Hvo blev til Kampen faaret
 Imod den bittre Død?

Betragt de dybe Bunder,
 Da faaer dit Hjerte No;
 Og knæl for Tidens Under,
 Og vær din Længsel tro!

En Engel skal dig føre
 Til Frelsens fjerne Strand,
 Der skal du Toner høre
 Fra det forjattede Land.

Et geistligt Digt.

(Efter Schenkendorf.)

Stedse maa jeg derpaa grunde
 I den gamle hellige Bog,
 Hvordan i Judæas Lunde
 Herren vandred from og klog.

Hvordan han med milde Lader
 Paa det høie Bierg mon staae,
 Hvordan som en kjærlig Fader
 Han velsignede de Smaa.

Hvordan han de Syge læged,
 Lindred den Betrængtes Savn,
 Hvordan han den Arme qvæged,
 Kaldte ham med Brodernavn.

Hvordan han hver Synder trostede
 Der bekymret til ham kom,
 Og det haarde Hierte rystede,
 Frelste det fra Dødens Dom.

Stedse maa jeg derpaa grunde
 I den gamle hellige Bog,
 Hvordan i Judæas Lunde,
 Han hvert Hierte til sig drog.

Han har trolig Hiorden ledet,
 Som ham Himlens Herre gav,
 Om dens Vandring har han fredet
 Med sin milde Hyrdestav.

Herre, jeg mit Leie faarer,
 I din Hiord og ved din Fod,
 Lad mig flyde hen i Taarer,
 Frelst og salig ved dit Blod.

Gudhengivenhed.

(Frit omarbejdet efter Paul Gerhard.)

Mod Herrens Nafyn gaaer min Bei,
 Ham vil jeg lade raade,
 Han synes streng, men er det ei,
 Hans Straf er selv en Naade;
 Han bygged Himplens høie Tag,
 Han aldrig mig forlader,
 Og flaaer han end med stærke Slag,
 Saa er han dog min Fader.

En Fader, det er soleklart,
 Vil ei sit Barn bedrove,
 Og fleer det, er det aabenbart
 For det ved Sorg at øve;
 Ja kasted end hans stærke Haand
 Mig ud i Volgedybet,
 Saa veed jeg dog, at Herrens Mand
 Kan finde mig blandt Krybet.

Hvor fik jeg vel mit Ophold her,
 I Jordens Kamp og Fare,
 Hvis ikke Herren stod mig nær,
 Og vilde mig bevare;
 Med ham blier selv den sorte Nat
 Saa lys som Morgenrøden,
 Hvad han ei holder, synker brat
 Og gives hen til Døden.

Hos ham er Wiisdom og Forstand,
 Hos ham er ei Forvandling,
 Og Tid og Sted dem kiender han
 Til Hvile som til Handling,
 Og hvad han giver er herlig gjort
 Og maa til Lykken føre,
 Selv naar han lukker Glædens Port
 Og aabner Sorgens Døre.

Du tænker vel, naar du ei har,
 Hvad Riid og Blod begiere,
 At sliig en Byrde tung og svar
 Du ei formaaer at bære;
 Da Sorger i hver Krog du seer
 Og lader Smerten raade
 Og tænker ei, at hvad der skeer,
 Er til din egen Baade.

Den Herre, der med mægtig Aand
 Af Støv dig kunde skabe,
 Han holder og din Siæl i Haand
 Og kan den aldrig tabe;
 Derfor du vente maa med Ro,
 Til du hans Stemme hører,
 Da skal han bygge dig en Bro,
 Der til din Frelse fører.

Den Sæd blier sikkert altfor let,
 Der savner Regn og Bæde,
 Og Mandens Fakkell brænder slet
 I Sol og lutter Glæde;
 Den Urt, der bringer bitter Bee,
 Kan skienke røde Kinder,
 Saa maa dit Døe Sorgen see,
 Før det sin Frelse finder.

Nu vel, min Gud, saa lægger jeg
 Mit Liv i dine Hænder,
 Du har beredet mig min Vej,
 Du bedst min Bane kiender;
 Saa tag mig i din stærke Favn!
 Jeg vil dig lydig være,
 Jeg veed, det vorder mig til Gavn,
 Og dig til Glands og Ære.

Naar Haabet vinker i det Blaa,
 Jeg vil det ikke vrage,
 Og skal jeg giennem Tiorne gaae,
 Da vil jeg ikke klage.
 Og skal jeg blive her paa Jord,
 Da vil jeg vente rolig,
 Og hvor du vil i Syd og Nord,
 Der fæster jeg min Bolig

Og aabner sig den Vej saa lang,
 Hvor Kind og Dø blegner,
 Velan, jeg gierne gaaer den Gang,
 Som Herren mig betegner.
 Ja glad jeg føler Dødens Magt;
 Thi den skal did mig bringe,
 Hvor Herren breder ud sin Pragt,
 Mens Himlens Klokker klinge.

Nomancer.

Frelseren paa Vandet.

Den gyldne Sol sank ned i Vesterlide,
De sidste Straaler over Vandet spille,
Og Alt er taust og hvitidsfuldt og stille,
Da seer en Snekke man ved Kystens Side.

Den klare Maane sig af Bølgen hæver,
Og Støvets Dæmpe den til Himlen vinker,
Og Lysets Krone gennem Matten blinker,
Mens lette Taager gennem Luften svæver.

Da nærmer sig en fælden Flok fra Vandet,
Det er den høie Christus med sin Skare,
Fra Capernaum agter han at fare,
Og Snekken føre skal ham over Vandet.

Det store Seil sig ud for Binden spiler,
Den dunkle Snekke glider frem af Havnen,
Men Frelseren sig lægger bag i Stabnen,
Og træt af Dagens Møie der han hviler.

Men da nu Petrus seer, at Herren sover,
 Da taler høit han efter gammel Bane,
 Om hvad han haaber, troer og halvt kan ane,
 Mens Snekken gynger paa de sagte Bover:

„Et Glavind vil jeg ved min Hofte binde;
 „Thi Ravnens Unger flyve skal mod Norden,
 „Dg Davids Scepter skal betvinge Jorden,
 „Dg Herrens Ild er optændt mod min Fiende.

„Dg Kongers Arving skal ved Kedron stride,
 „Dg Zions Løve skal af Sovn han vække,
 „Dg Stormens Drn hans Seiersvogn skal trække,
 „Dg Morgenrøden foran ham skal stride.

„Dg Død og Liv skal han med Sværdet veie,
 „I Blod skal Juda dyppe sine Hænder,
 „Dg Benjamin skal knuse Fiendens Lænder,
 „Dg Sol og Maane skal for ham sig neie.

„Dg Ophirs Guld skal smykke Basans Helte,
 „Dg høit vor Stemme skal i Kampen runge,
 „Dg Morgenstærner om vor Glands skal siunge,
 „Dg vi skal fængsle dem til Zions Bælte.“

— Saavidt var Petrus kommen i sin Tale,
 Da blinke hvide Lyn paa Nattens Kinder,
 Dg fierne Hyl blier hørt paa Klippens Tinder,
 Thi Vinden sufer giennem Biergets Sale.

Den vilde Søfugl paa sin Nede skriger,
 En selsom Lysning giennem Luften vifter,
 Dg Stiernen skælver, mens den Farve skifter,
 Dg Stormen sænker sig, og Bølgen stiger.

Dg Skjens Drage giennem Luften seiler,
 Dg Egen sukker i Judæas Lunde,
 Dg rundt om Skibet tude Stormens Hunde,
 Dg som en vælig Ganger Bølgen steiler.

Dg Nattens Rædsel hvert et Die blænder,
 Dg Hvirvelvinden over Dækket feier,
 Dg som en Tragt den vilde Sø sig dreier,
 Dg Roret brister i den Stærkes Hænder.

Da raaber Petrus: „Reis dig du, som sover,
 „Dg see, hvor Bølgen over Dækket sproiter,
 „Stat op og hør den Sang, som Vinden sløiter,
 „Stat op Messias, tæm de vilde Bøver!“

— Men før hans Ord i Stormen Bei kan finde,
 Da seer han Christus ved sin Side stande
 Dg strække Haanden over Dybets Bunde;
 Da standser Bølgen og de stærke Vinde.

Dg Maanen viser sig paa Himlen atter,
 Dg Stiernen glimter efter gammel Bane,
 Dg Skibet strider fremad som en Evane,
 Mens Vandets Speil sig over Dybet glatter.

Da monne Sneffens Mænd paa Christus skue:

„Hvo er dog denne, der gjør Lynet bange?

„Der glatter Vandet som en tæmmet Slange?

„Der med en udstrakt Haand kan Veiret kue?“

Men Frelseren sig om til Petrus vender:

„Din Tanke svulmer som den sorte Bølge,

„Dit Hjertes Hovmod kan du ikke følge,

„Den sande Bei endnu du neppe kiender.

„Dog er du bedre selv end dine Tanker,

„Derfor jeg kom at redde dig fra Døden,

„Thi du har støjet paa min Hielp i Nøden,

„Dg du har følt, at jeg er Troens Anker.

„Men Støvets Krone skal jeg aldrig eie,

„Dg Jordens Kongespiir jeg ei skal kræve,

„Dg dog skal Dybet for mit Nafn bæve,

„Thi jeg er Frelsens Lys paa Nattens Beie.

„Dg alle de, der mig af Hjertet kalder,

„De skal mig vist paa Livets Sneffe skue,

„Dg de skal mærke, jeg kan Stormen kue,

„Thi jeg er sendt at reise den, som falder.“

Gustav Adolph.

Med Seier brandset stod den svenske Hær,
 For første Gang var Tilly overvunden,
 Ved Leipzig traf ham Gustav med sit Spær,
 Hans Mod er brudt, hans bedste Kraft er svunden;
 Sit høie Maal nu stander Kongen nær,
 Hans Kæmper alt har Bei bag Elven funden
 Der, lig en Bandsnog, i sin Barndom ranet,
 Med Svædslen flyer igien til Oceanet.

I Skoven høres ei den mindste Vind,
 Kun fiern og eensom Klosterklokken bærer,
 Da standser Kongen, tankesuld i Sind,
 Af sine bedste Kæmper Naad han kræver;
 Han vier dem i sine Planer ind,
 En dunkel Skygge paa hans Pande svæver,
 Og Heltens Tale klang i Aftenroden
 Lig Sværdets Tunge, naar den bringer Døden.

Hans Hersterblik, hans Ord, hans Løbes Smil
 Henriver pludselig de raske Kæmper,
 Og hver en Helt, han være nok saa vild,
 Sig efter Kongens Mening gierne kæmper.

Kun En alene tvinger ei sin Ild,
 Og intet Vint hans Driftighed neddæmper;
 Han Seaton hed, og var i Skotland baaren,
 Og Kongen havde ham til Ven udkaaren.

Og høi og kraftig hæver sig hans Barm,
 Sin Hu at dølge han ei eftertragter,
 Men Heltens Tale vækker Kongens Harm,
 Han Taushed bød, men Seaton ei det agter;
 Da hæver Gustav pludselig sin Arm,
 Og Brede ei at tæmme meer han magter,
 Men Seaton blegner, som et Løg, og svinder,
 Thi Kongens Haand har rammet Heltens Kinder.

— Men hver en Dag, naar Mørket stander nær,
 Naar Fakklen tændes og naar Solen viger,
 Paa Sletten snart og snart bag dunkle Træer
 Forsamles Kongen og den mindste Kriger,
 Og knæler ned i Aftnens Nofensfiær
 Mens Nattens Fugl i Østen langsomt stiger,
 Og mens den breder sine sorte Vinger,
 En deilig Psalme giennem Leiren klinger.

Did ogsaa denne Dag mon Gustav gaae,
 Da toner en af Luthers gamle Sange:
 „Bed egne Kræfter lidt vi kun formaae,
 „Dog er der En, der aldrig vorder bange,

„Dg Ordet urørt skal de lade staae,
 „Dg liden Tak dertil de skulle fange,
 „Vi have lært det troligt at bevare,
 „Det er vort Skjold mod Synd og Død og Fare!”

Men da nu længst den høie Melodie
 Var i den dunkle Natteluft forsvunden,
 Da vandrer Kongen hvert et Telt forbi,
 En enlig Bei han har i Krattet funden;
 Dg fremad strider han paa Mattens Sti,
 Dg tænker paa den Dag, der er udrunden,
 Dg paa den Skjald, der havde Psalmen skreven,
 Dg paa den Ild, hvoraf han frem blev dreven.

„En anden Ild har dreven dig i Dag,”
 Saa tænkte han, og mon paa Maanen skue,
 Der stod i Lusten, som en Lampe svag,
 En bruffen Ring da syntes ham dens Lue,
 Hvis bedste Deel var truffen af et Slag,
 Et gyldent Trostabspant, hvis halve Bue
 Var reben bort af Tidens dunkle Bænde,
 Hvori sig Fortids Lys med Taager blande.

„Al,” sagde Kongen, „hvo er den, hvis Fod
 „Gi snuble kan, mens end han er i Live?
 „For heftig blussed stundom vel mit Mod,
 „Paa Bredens Tjerne kan man let sig rive,

„Dg Wrens Træ maa giødes tidt med Blod,
 „Hvis friske Frugter det skal atter give,
 „Men ærlig Anger kan forløse Brøden,
 Dg jeg vil kæmpe for min Tro til Døden.“

Da svinder Maanens Ring bag Skyen bort,
 En enkelt Stjerne blinker kun foroven,
 Dg Mattens Drage vorder mere sort,
 Dg Gustav hører nære Trin i Skoven;
 „Nu,“ tænker han, „det er en eensom Hiort,
 „Det feige Dyr blier tidt ved Nat forboven.“
 Da Skyen atter bort fra Maanen viger,
 Dg Kongen standses af en enlig Kriger.

Det Seaton er, han ligner fast en Mand,
 Der alt med Mattens Rædsler er fortrolig,
 Der ikke sængsles meer af hine Baand,
 Der binde Siælen fast til Lysets Boslig,
 Paa Sværdets Hefte lægger han sin Haand,
 Kong Gustav ham betragter taus og rolig,
 Da træder Seaton pludselig tilbage,
 Dg Haanden sank, der vilde Sværdet drage

„Forbovne! vil du kæmpe nu med mig?“
 Saa taler Kongen, „det dig lidet nytter.“
 — „Nei, kun min Afsted fordrer jeg af dig,
 Da til et bedre Land jeg Foden flytter,

„Thi Gustavs Arm er nu en Tidsel liig,
 „Der saarer Mænd, og Krybet kun beskytter.“
 — „Din Afsted skal jeg dig i Teltet stifte.“
 Da iler Seaton bort med mørke Blikke.

Dg førend Morgenbønnen end er læst,
 Et Bud fra Kongen ham hans Afsted bringer,
 Dg rast bestiger han sin skotske Hest,
 Med skarpen Spore han den fremad tvinger,
 Hvor Heden strækker sig mod Nord og Vest,
 Hvor Lynge sparsom giennem Sand fremspringer.
 Da seer en Rytter han, hvis Kaabe følger
 I Morgnens Vind, og der ham hurtig følger.

Stærkt hvirvler Stormen mellem Sand og Steen,
 Dg ryster Lynge og dens blege Klokke,
 Dog findes her ei nogen Qvist og Green,
 Hvoraf den rive kan de grønne Vokke,
 Kun Støvet jager den, som letten Reen
 Paa Nordens Fjeld opjager Sneens Flokke,
 Der, Seaton liig nu, mangle Grund og Kierne,
 Dg drives uden Mæst imod det Fierne.

Tilfaldt han kommer til et deiligt Land,
 Der skiermes rundt af Dannerkongens Vie,
 Der hersker Freden længst, og ingen Mand
 Kan der med Spær og Landse Netten boie,

Der ender sig den lysegule Sand,
 Der hviler Seaton mellem Blomsterhøie,
 Da seer en Rytter han paa fulsort Ganger,
 Og ikke meer at hvile han forlanger.

— „Hvi har Kong Gustav giennem Storm og Blæst,
 Saa taler Seaton, „fulgt mig over Heden?“

— „Jeg var din Konge nys, nu er jeg Giest
 „I dette Land, der skiermes rundt af Freden.“

— „Hvi kommer væbnet du paa fulsort Hest,
 „Som Dødens Engel, midt i Livets Eden?“

— „Her er jo Fred, her ender sig mit Nige,
 „Og, som i Døden er jeg her din Lige.“

— „Hvi binder du din Hest bag disse Træer.
 „Og drager Sværdet fra din venstre Side?“

— „Jeg er ei Konge meer paa Sletten her,
 „Som Ligemænd, vil jeg med dig nu stride.“

— „Jeg veed, at Ivelamp var dig aldrig fiær,
 „Hvor kan jeg da paa denne Høimod lide?“

— „Et uretsfærdigt Slag din Kraft har fældet,
 „Det skal med Sværdet vorde nu giengieldet.“

Da styrter Seaton pludselig til Jord,
 Paa Gustavs Haand hans hede Taare rinder.
 „Nei, hvor du staaer, est du en Konge stor,
 „I intet Land det Herskerteegn forsvinder,

„Som trykket blev ved et almægtigt Ord,
 „Da du blev til, paa dine Heltelinder,
 „Og aldrig kan jeg vore til din Ege,
 „Paa Jorden ei, og ei i Himlens Rige.“

— „Vil,“ spurgte Gustav, „tro mig tiene du,
 „Da skal ei meer jeg vredes ved din Tale?“
 — „Ja, jeg vil tiene dig med ærlig Hu,
 „Thi du mit Mod har vaft igien af Dvale.“
 — „Vel,“ svared Kongen, „du er adlet nu,
 „Et draget Sværd skal i dit Skjold du male.“
 — Saa red de lystig bort i Morgenrøden,
 Og snart ved Lügen sandt de begge Døden.

En Gravsteen ligger paa den vilde Sti,
 Der sank Kong Gustav midt i Kampens Lue,
 Og ingen Vandrer kommer der forbi,
 Som ikke dvæler ved den siunkne Lue,
 Ved Siden af er Marken ganske fri,
 Og intet Mindetegn er her at skue,
 Der lagdes Seaton ned med Kinder hvide,
 Han sank i Døden ved Kong Gustavs Side.

De to Ører.

(Efter et Sagn fra Christian den Andens Tid.)

Det sidste Dagslys taber sig i Nat,
Den blege Dæmring dybt i Vesten svinder,
Det høie Fruetaarn staaer nu forladt,
Og Himlens Stiernefreds om Hvile minder.
Den arbejdsvante Flok sig fierner brat,
Der forhen svæved under Taarnets Tinder,
Med hurtig Fod den sig mod Hjemmet vender,
Hvor Arnenes Lue for den Trætte brænder.

Den gamle Winfred staaer tilbage kun,
Hans strenge Blik paa Kirkemuren søver,
Sit Dagværk veier han i Nattens Stund,
Hans Tanke klar sig giennem Mørket hæver,
Da stiger Maanen frem paa Himlens Grund,
Dens røde Glint paa Taarnets Tinde bærer,
Men Winfred vender sig og vandrer ene
Fra Kirken bort bag dæmringsløste Ørene.

Og som han træder frem i Maanens Skær,
En Yngling nærmer sig bag Lindens Buer.

„Hvad vil du, Conrad, bag de høie Træer?
Dit Die svømmest giennem Natten luer.“

— „Vi skilles ad, jeg dvæler ei hos Jer,
„J har mig dadlet strengt, det ei mig huer,
„Derfor som Svend jeg aldrig meer Jer gæster,
„Min Kunst forstaaer jeg, som den bedste Mester.“

— „Vig bort, Dumdriftige, fra Winfreds Bei!
„Hovmodig Selvtillid din Siæl forvirrer.“

— „Jeg er saa god som I, jeg viger ei,
Gienfvarer Conrad, mens hans Læbe dirrer;
„Hvad I formaaer, det mægter ogsaa jeg.
„Dg stiondt med Harm Jert Die paa mig stirrer,
„Jeg Trods dog byder Jer i Mod og Kræfter;
„Thi Jer i ingen Daad jeg stander efter.“

„Nu,” svarer Winfred, „Hovmod gaaer for Fald;
„Dog hvad mod mig du synded, vil jeg glemme;
„Men hvis jeg dig som Mester agte skal,
„Maa Siælens Bildskab du med Kraft betømme;
„For det at prøve, vil i Taarnets Hal
„Vi samles snart; der skal en Kamp bestemme,
„Hoo Seierskrandsen til sin Tøse fæster.“
— „Vel,” Svaret lod, „jeg der dig sikkert gæster.“

Den næste Dag, da mod det fjerne Bands
 Solblankte Speil den klare Sol mon glide,
 Mens lange Skyer viftede med Blands,
 Liig store Faner, dybt i Vesterlide,
 Da hæved dristig sig i Taarnets Krands
 Den unge Svend ved Mester Winfreds Side.
 En Dre Winfred i sin Høire svinger,
 De blanke Haller ved hans Fodtrin klinger.

„Her, unge Mand, det er et farligt Spil,“
 Saa taler Winfred, mens han langsomt stiger,
 „Betænk dig vel, du hører Dybet til,
 „Hvis du til Side kun en Tomme viger.“
 — „Nu,“ svarer Conrad med et haanligt Smil,
 „Gaa du tilbage, hvis dig Modet sviger.“
 Da vorde taase Mester Winfreds Læber,
 Og mere dristig han mod Spidsen stræber.

Med faste Skridt bestandig frem de gaae
 Paa høie Trapper giennem steile Gange,
 Tilfids det fjerne Kirkens Uhr de naae,
 Hvor Taarnets Ringe vorde mere trange,
 Paa smalle Bælter uden Frygt de staae,
 Hvortil befæstet er de Stiger lange,
 Hvorhen selv Rækheds Fod sig sjelden bover,
 Hvor Mattens Ugle, liig et Gienfærd, sover.

Men dybt i Afgrundsbølget ved sin Fod
 Kan Conrad end de store Klokker skue,
 Hvis Toner strømme, liig en vældig Flod,
 Og for hvis Noster selv de Døde grue.
 Dog gaaer han videre med freidigt Mod,
 Og snart han svæver over Ruplens Bue,
 Den sorte Nøg han seer i Dybet dale,
 Og Luften blinker giennem Taarnets Sale.

Da standser Winfred pludselig sin Gang:
 „Kan du ei høre Klokkerne, der ringer?
 „Og dybt i Kirken lyder Orglets Klang,
 „Dets klare Toner sig i Luft opsvinger,
 „Det spiller, synes mig den samme Sang,
 „Som naar de Døde man til Graven bringer.“
 — „Nei,“ svarer Conrad, „det er Luftens Vinde;“
 Og atter stige de mod Taarnets Tinde.

Paany dog standser Winfreds faste Fod:
 „Seer du det sorte Kors, der hist sig hæver?
 „Det sattes hid med et gudfrygtigt Mod
 „Til Stræk for Mørkets Nander, naar de svæver,
 „Lig Flaggermuus begierlig' efter Blod,
 „Om Taarnets Spiir, hvor Maanens Straale hæver,
 „Der vil vi hvile, for vi vandre længer.“
 — „Nei,“ Svaret led, „jeg ei til Hvile trænger.“

Tilfidsst de nærme sig til Taarnets Tind,
 Og høre Lyden af de gyldne Fløie,
 Der snoe sig langsomt i den svage Vind,
 Mens Spirets Stierne funkler i det Høie.
 Da standser Winfred tredie Gang sit Trin,
 Og seer paa Conrad med opmærksomt Die,
 Og peger rolig fremad med sin Finger,
 Hvor letten Sky sig giennem Lusten svinger.

En Biælte ligger der af stærken Gøg,
 I Lusten strakt fra Taarnets sidste Bue.
 Did nærmer sig — o rædselsfulde Leeg!
 O, hielp ham Christ, at ei hans Siæl maa grue!
 Thi hvis en Tomme kun hans Fod nu veg,
 Da aldrig meer han Dagens Lys vil skue.
 — Did nærmer Winfred sig og Foden hæver,
 Og mellem Jord og Himmel taus han svæver.

Med Øren i sin Haand han frem mon gaar,
 Ei over Biæltens Mænd hans Die trænger,
 Ved Taarnets Fod sig vælte Taager graar,
 Dets Spidser hæve sig, liig skarpe Tænger;
 Den lette Spurb saa høit kan neppe naar,
 Muursvalen under ham i Lusten hænger,
 Med stille Gang den klare Sol nedglider,
 Mens Winfred langsomt frem paa Biælten strider.

Først ved dens Spidse standser han sin Fod,
 Høit Øren blinker i den Stærkes Hænder,
 Og fast han hugger den med roligt Mod
 Og siffer Haand, hvor Egeblæken ender,
 Tilbage skrider saa den Mester god,
 Med strenge Blik han sig mod Conrad vender:
 „Nu hent mig Øren, Evend, hvis du vil være
 „Din Mesters Eigemand i Kunst og Være!“

Den unge Mand sig reiser med et Smil,
 Med raske Fied han hen mod Blæken springer,
 Hans Øie trænger, liig en dristig Piiil,
 I Dybet ned, mens klækt han frem sig svinger.
 Da kommer Flaggermusen frem med Til,
 Og væber Mørkets Net med magist Finger;
 Med vildsom Flugt den giennem Luften glider,
 Mens fast og dristig Conrads Fod fremstrider.

Til midt paa Broen gaaer han uden Gru,
 Der trang imellem Død og Liv henvæber;
 Men der han standser med tvivlsraadig Hu;
 En selsom Stemme giennem Luften bærer:
 „Siig hvilken Øre, Mester, mener du?
 „Thi der er to, der sig fra Blæken bærer.“
 — Da klinger Winfreds Nøst i Aftenrøden:
 „Nu hielpe Gud din arme Siæl i Døden!“

O vee, o vee! Knap Ordet er forbi,
 Og knap dets Echo Bei i Lusten finder,
 For Conrad vakler paa den smalle Sti,
 Og ned han styrter fra de høje Tinder.
 Fra Dødens Magt ham intet meer kan frie,
 Vel hundred Aen dybt hans Legem svinder,
 Og Afgrundsslangen ved sit Bytte flæber,
 Men Blodet viger bort fra Winfreds Læber.

Det dræbte Barn.

Med røden Kind, med Fiaer, der vendte
 De silkebløde Duun for Vinden,
 Med Falk paa Bryst, med Sommer spændte,
 Holdt paa en Hest, saa let som Hinden,
 Ved Borgen Ridderdamen prægtig,
 Mens Bindelbroen nedsank vægtig.

Paa vilde Hingst sad vilde Ridder,
 Men Svenden paa en ring're Ganger.
 I Skov ei høstes Fugleqvadder,
 Fra Green forjoges Baarens Sanger;
 Det grønne Græs, bedækt med Telte,
 Om Skoven slog et hvidligt Bælte.

Med Haandtag mødtes, med Pokalen
 Til Randen fyldt, den tætte Skare:
 Men vældig svang sig over Dalen,
 Ligg Tordenveir, dog uden Fare,
 Fra Taarnets stærkt forgyldte Krone
 Basunens dumpe Bryllupstone.

Dog hun, den skinnne Brud, sig fierner,
 Den unge Lok for Vinden bæber.
 Hun kalder, og en Skare Terner
 Paa hendes Vink alt Foden hæver.
 Hun vinker dem fra Lundens Grene,
 Og vanker bort med Een allene.

„Saa skal I vifte bort I Vinde,
 „Min Vaar, min Ungdomsstrands i Mulde!
 „Saa skal min Jomfrurose svinde,
 „Beundring skiftes om til Kulde.
 „Saa skal jeg staae som Rosens Tjørn,
 „En falmet Viv blandt mine Børn!“

Saa taler hun, den Terne neier
 Sig ydmygt dybt bag Mosesivet.
 „At al den Glæde Verden eier
 „Min ædle Viv blev Eder givet,
 „Vi Andre skal Jer Byrde bære,
 „Men I skal leve høit i Gre.“

— „D, see dog hist bag Egens Blade
 „Den Qvinde bleg, hvis Barn sig klæber
 „Som Iglen ved de Bryster slæde,
 „Dg suger Blod med hvide Læber!
 „Som Jomfru var hun frisk at skue,
 „Syv Børn mon hendes Skionhed fue.“

Saa taler hun, den Terne hefter
 Sit hvassse Blik paa Borgens Villie.
 Hun stander still', hun tænker efter:
 „Mechtilde, Biv, er det din Villie?
 „Vil i en evig Vaar du gløde,
 „Og vil du intet Foster føde?“

„Du siger, hvad jeg vil, min Terne;“
 — „Tænk efter vel, hvad du forlanger.“
 — „Tænk selv, at du min Sorg kan fjerne.“
 — „Du vel, jeg dybt i Skoven ganger,
 „Jeg bringer En, som vel dig trøster,
 „Du giøre selv saa, hvad dig lyster.“

Og da hver Giest til Borgen iled,
 Da Mørket seired over Dagen,
 Mens Maanen bleg ved Seiren smiled,
 Og dækte den med blege Lagen,
 Kun kort før Brudefaklen flammer,
 Mechtilde sidder i sit Kammer.

Af Fest og Larm og Angst bedøvet,
 Hun mellem Kuld og Hede gruer,
 Og stælvende, som Espeløvet,
 Hun seer paa Dørens hvalte Buer.
 Da springer op de som for Vinde,
 Paa Tærsklen staar en gammel Qvinde;

En gammel Qvind med sorte Klæder.
 Hun snoer sig sagte som en Slange,
 Hun ydmygste hen for Bruden træder:
 Hun sagde: „Vær mit Barn ei bange!
 „Jeg veed din Sorg og kan den tvinge,
 „Din Terne monne hid mig bringe.

„Du frygter Ald'rens hvide Smykke,
 „Du frygter Børn og Angst og Smerte.
 „Vær rolig, Barn! de skal ei trykke
 „Dig tungt just paa dit bange Hierte.
 „Du est en ung og deilig Frue,
 „Og Sorgen bør dig ikke lue.

„Hvis paa min Kunst du vilde lide,
 „Dens Kraft du sikkert engang sanded;
 „Dog maa du gaae ved Midnatstide,
 „Hvor Møllens Hiul gaaer rundt for Bandet,
 „Hvor Strømmen dybt fra Slusen falder.
 „Der vil jeg stande, naar du falder.“

Den Gamle svandt, men halvt kun vaagen
 Mechtilde skialv, forladt af Barne;
 Dog snart hun glemte Drømmetaagen,
 Barnt kryftet i sin Brudgoms Arme,
 Paa Jagt, paa Gang'ren, ved hans Side,
 Hun glemte snart sin Angst og Qvide.

De muntre Terner Bæben floger,
 Mechtilde sad i Fruerstue;
 Da smiled En med Dine floger:
 „Hil være Jer, min stolte Frue!
 „Jert Livbaand er for trangt“ hun meldte,
 „Vi være Jer et Fruerbeste.“

Da Kindens røde Roser svinde:
 „Sligt Ord du bøver at frembære,
 „Du fræckforbørne Tienerinde!
 „Det er ei saa, det skal ei være,
 „For hvile skal mit Liig paa Baare.“
 Da blegned alle Terner saare.

Mechtilde gif i dybe Tanker.
 Hun hviler ved sin Husbonds Side;
 Med Bæben hendes Hierte banker,
 Og op hun staaer ved Midnatstide.
 Mens Nidd'ren slumrer paa sit Leie,
 Hun iler giennem Borgens Beie.

Hun dreier Portens Laase listig,
 Hvert Trin gienlød fra Borgens Stene.
 Hun sænker Broen sagte dristig,
 Nu staaer hun alt paa Engen ene.
 Hun hører Egens Blade suse,
 Og fiernt hun hører Vandet bruse.

Dg som hun gaaer, hun seer fremskride,
En eensom Vandrer giennem Skoven.

Han træder frem i Klæder hvide:

„Din Gang mig tykkes heel forvoven.“

Han hæver høit sin Nøst: „Mæchtilde!

„Hvi gaaer i Natten du saa silde?“

— „Du kiender mig, skøndt Mørket truer?“

— „Jeg kiender dig, og hver din Tanke.“

— „Saa veed du og, hvi du mig stuur

„Paa denne Sti saa sildig vanke.“

— „Jeg veed, at Natten dig forblinder,

„Saa ei hvor Biergets Strømme rinder!“

— „Dg kiender du, som Alting kiender,

„Den Smerte, som en Mo maa lide,

„Naar Vaar og Ungdom Ryggen vender,

„Naar gule Loffer vorde hvide,

„Naar Angst og Dval mit Legem' saarer

„Dg slukker Diets Glands i Taarer?“

„Naar Barmens kække Fylde svinder,

„Naar ranke Væxt af Fødsler twinges,

„Naar Farven flyer fra mine Kinder,

„Naar rundt af Børn mit Fied omringes,

„Naar jeg med gustne Kinder sniger

„Mig frem til Spot for unge Piger?“

— „Forvendte Biv! du kiender ikke
 „En Moders Fryd af Børn omgivet;
 „Den Ældste gaaer med kloge Blikke,
 „Den Yngste slynger sig om Livet,
 „Dg med et Suk, der sagte stiger,
 „Hun hilses mildt af Biv og Piger.“

— „En Jomfru's Lod mig meer forlyster,
 „Paa Jord jeg intet Bedre kiender;
 „Hoit hvælve sig de unge Bryster,
 „Hun skjuler dem med sine Hænder.
 „Hun Haaret i en Fletning svier,
 „Dg Nakken af dens Bægt sig boier.“

— „Dg troer du ei, at Grenen zirer
 „Det store Træ, hvoraf den springer?
 „Hver Blomst, der hoit i Toppen spirer,
 „Sin Moders Roes mod Himlen bringer,
 „Dg modnes een kun i det Høie,
 „Da har du Fryd for al din Moie.“

— „Jeg attraaer ei saa dyr en Lykke,
 „Din matte Røst kun lidet frugter.“

— „Dg vil du uden Blomst og Smykke,
 „Fortørret slyde dine Bugter,
 „Et saftløst Træ paa Engen ene,
 „Foruden Frugt og uden Grene?“

— „Det være som det vil, mig huer

„Min egen Billie dog at følge.“

— „Dg veed du ogsaa, hvad dig truer,

„At i dit Skiod sig alt mon dolge

„Et spædt, uskyldigt Foster stille?

„Det maa du først ved Livet stille.“

— „Ja roer det hvad meer end Livet

„Jeg elsker, alt mit Haab, min Lykke,

„Det Bedste, hvad paa Jord er givet,

„Min Ungdom og mit Skionheds Smykke.

„Da myrder jeg, hvo mig vil myrde,

„Dg kaster bort, hvad er til Byrde.“

— „Er det din Billie fast og rolig,

„Din Billie ingen Magt betvinger,

„Saa gaa! der staaer din Hielpers Bolig,

„Der staaer hun selv, hvor Hiulet svinger.“

Hun iler til de dunkle Bände,

Dg fiernt hun seer den Gamle stande.

De stolte Knæe sig ydmygt neie,

Den Gamle aabner lufte Sluse,

Hun viser Bandet andre Beie,

At frit det kan til Møllen bruse,

Med Jil det sine Strømme sender,

Dg Hiulet vælter sine Tænder.

Den Gamles Been sig sagte flytte:
 „Nechtild! du mærke paa min Tale!
 „Bil du din Sorg mod Ungdom bytte,
 „Det maa dit Barn med Blod betale?“
 — „Saa tag det hen!“ hun sagte siger,
 Mens Blodet ræd fra Kinden viger.

Hun føler grant den Gamles Hænder;
 De tynge hendes Liv mod Jorden.
 Dog snart hun knap sig selv gientiender,
 Hun rank og smal er atter vorden.
 Hun hæver høit af Fryd sin Stemme,
 Da kan hun fiernt en Graad fornemme.

Hun frygtsom ind ad Døren triner,
 Hun skyder mat tilside Grenen.
 Da vorde blegere blege Miner,
 Der drypper Blod fra Møllestenen.
 Et Barn sig under Hiulet vender,
 Og knuses langsomt af dets Lænder.

Da flyder Angers bittere Taare!
 Nechtilde bleg til Borgen bæres.
 Ved Dag og Nat hun skiælver saare,
 Hun stedse meer og meer hentæres;
 Hun stedse seer den fæle Qvinde,
 Og Blodet under Hiulet rinde.

Hun vorder stedse bleg og bange,
 Naar fiernt et Barn hun monne slue.
 Hun aldrig tør i Kirken gange,
 Og aldrig under Altrets Bue;
 Thi høit de fromme Børneflynger
 Til Herrens Priis fra Choret synger.

Alt meer og meer slaaer Smerten Nodder,
 Tilfsdt hun bær' sin Sorg ei længer;
 Hun synker til sin Husbonds Fodder,
 Den sorte Daad fra Læben trænger.
 Sin svare Brøde høit hun siger,
 Men Midd'ren ræd tilbageviger.

Med bortvendt Kind, han taler ikke,
 Til Døren peger kun hans Finger;
 Hun aldrig mere seer hans Blikke,
 En Terne bort den Blege bringer;
 Hun maa fra høie Borg bortvige,
 En Gysen for hver Dø og Pige.

Og for de rige Purpurklæder
 En haaret Særk bli'er hende givet.
 Med blottet Fod hun Veien træder,
 En Strikke slynger sig om Livet,
 En Hat, belagt med Muslingskaller,
 Med side Læg fra Tæsen falder.

En sparsom Drik kun Tungen qvæger,
 Hun eensom gaaer, som til sin Brøde;
 Hun tomme maa det bittere Bøger,
 Hun betler for hver Dør om Føde.
 Hver Skionhed er forlængst alt borte,
 Saa staaer hun ved Loretto's Porte.

Der staaer den hellige Jomfru's Billed
 I Guld og Elfenbeen udstaaret,
 Paa Piedestalen høit opstillet,
 Til Folkets Andagt ene kaaret.
 Det hulde Blik hver Synder trøster.
 Et Barn hun mildt i Armen kryster.

Hver Synder monne Naade finde,
 Mechtilde synker bleg til Jorden.
 Hun kiender i den høie Qvinde
 Den hvide Pillegrim i Norden;
 Hun og den liden Dreng gientkiender,
 Hun saae ham under Hiulets Tænder.

Prindsessen af England.

Alviva var Konningens Søster huld,
Hun blomstred som Markens Vissie,
Ung Edvin stirrer saa tankefuld,
Prindsessen kun eied hans Vissie.

Med sikke Pül han redder sin Drot
Paa Jagten fra Biørnen den brune,
Et Smil var hans Løn, medens Had og Spot,
Snart risted ham Glemselens Rune.

Dog banker et Hierte med hemmelig Kraft,
Det aldrig det kan ham glemme,
Paa Gangen han hører et raslende Taft,
I Skumringen lyder en Stemme:

„Hvis Ridder! du gaaer, hvor i Aftenens Glæds
Mod Strandbredden Bolgerne seiler,
Du finder en Mø med en Blomsterkrands,
Den skienker hun gierne sin Veiler.

— „Havbølgen iler mod Stranden hen,
Den ene knuser den anden,
Og Ordet spildes af troløs Ven,
Det aldrig jeg kommer til Stranden.“

— „Hvis, Edvin! du vanter i Lunden i Nat,
Hvor Roserne blomstre med Lilie,
Du finder en Mø bag det sorte Krat
Med Elskov og trofast Villie.“

— „Min Jomfru! du lokker en fangen Hiort,
Kun Een har mig tæmmet alene,
Jeg følger kun hende, jeg flygter ei bort,
Mig lokker ei Lundenes Grene.“

— Men Sløret synker fra Jomfruens Kind,
Hun skælver og blusser saa saare.
Hun blegner og rødmer med henrykt Sind,
I Diet fremtrænger en Taare.

Han hæver sin Næst, hun hvisker: „Tys!
Vi samles ved Midnatsstide.“
Han trykker paa Haanden et brændende Kys,
Saa svinder hun let til Side.

Men Speideren træder for Kongen brat:
 „Ung Edvin dig trodser forboven,
 Din Søster bortvander hver eneste Nat,
 Og samles med ham i Skoven.“

Da vorder Tyrannen af Harmen bvid,
 Mens Hynkerne Panden fure,
 Et Fængsel sig aabner ved Midnatstid
 Med Mug paa de fugtige Mure.

Og Jorden hilser den unge Baar
 Vel tyve og flere Gange,
 Mens Edvin sidder med solvgraae Haar,
 I Fængslet, en sørgende Fange.

Hans Ungdom bortsvinder, hans friske Natur,
 Forgieves er alle hans Kampe,
 Fiirbenene kryber paa fugtige Muur,
 Og æder de giftige Evampe.

Et eensomt Lys i den store Hal
 Med Møie kun adspredter Taagen,
 En pibende Muus er hans eneste Skjald,
 Der dristig sig nærmer fra Krogen.

„Dg er du min eneste Ven i min Død,
 Han støtter sit Hoved til Staven,
 „Jeg deler med dig mit skimlede Brød,
 „Min trofaste Sanger i Graven!“

En Midienat, mens han sidder paa Straae,
 Dg Sønnen flyer fra hans Die,
 Da skydes til Side den tunge Slaa,
 Dg Porten sig aabner med Moie.

Froen sig pladsker i muddrede Band,
 Mat brænder den døsfige Lue,
 Da skuer han staae paa det graahvide Sand
 En bleg og stælvende Frue.

Den øvre Verden han husker saa lidt,
 Som Liget, der ligger paa Baare,
 Dog neppe hun kommer med sagte Skridt,
 Da brister han heftig i Taare.

Den deiligste Jomfru, paa Jorden gif,
 Var nu en bedaget Qvinde,
 „Alviva!“ han sukker med udslukt Blif,
 Mens Taarerne strømmeviis rinde.

De Loffer, der ned over Hælen hang,
 Nu vare som Sølv at skue,
 „Jeg vilde kun see dig en eneste Gang,
 Saa sukker den blege Frue.

„Al Gud, jeg har søgt dig i tredive Aar
 Med Elskov og inderlig Længsel,
 Først nu jeg dig finder med sølvgraa Haar,
 I Dybets sorteste Fængsel.“

— „Jeg sidder alt her i saa lang en Tid,
 Og havde fast glemt at græde,
 Dog nu da jeg seer dig ved Midnatstid
 Maa atter min Kind sig væde.“

Da sukked saa dybt den blege Liv,
 Mens Edwin sit Die nedsænker:
 „Stiaalen de har os vort lange Liv
 Med BOLD og grusomme Rænker.

En Gang de sad i den yndige Baar
 Med Elskov og sagte Latter,
 Med Ungdomsstrands i det loffede Haar,
 Nu sidde de sammen atter.

De tænke tilbage paa fordums Lyst,
 Med veemodsbulmende Hierte,
 Da hæber med Suk sig det fulde Bryst
 Og brister af inderlig Smerte.

Kong Knud i Odense.

En Romance

i fem Sange.

1.

Alt funkler Stiernen over Kirkens Tag,
Dg Mørket hviler paa de lange Beie,
Dg Trællen slumrer efter travle Dag,

Men Konning Knud staaer vaagen ved sit Beie,
Af svare Tanker er hans Hierte træt;
„Før,” siger han, „vil ei jeg Magten eie,

Før jeg vil eftergive Kirkens Ret,
Dg see paa Faren med et frygtsomt Die,
Dg hylde det, som nedrigt er og slet.

De vilde Flokke falde skal til Føie,
Dg jeg skal være dem et Tugtens Miis,
Dg i sin Gang de skal ei Metten boie.

Men give Tiende paa Christenviis,
Dg bygge Templer i de dunkle Dale,
Hvori vi siunge kan til Herrens Priis.”

Saavidt var Kongen kommen i sin Tale,
Da seer sin Broder han med Skjold og Spær,
Skiondt Savnen nys ham dysset dybt i Dvale.

— „Hvad vil den Kæmpe, som jeg meest har kjær,
Hvad vil den Helt, som Frygten aldrig fuer,
Hvad vil min Benedict i Natten her?“

— „Tro ei paa Blak! hans Blif mig ikke huer,
Hans Broder hængte vi paa Skovens Green,
Dg Hævnen dybt i Trællens Hierte fuer.“

— „Hans Broder dømte jeg paa Tingets Steen,
Han vel fortiente for sin Synd at bøde,
Dog Blafte selv vist gjør mig ingen Meen.“

— „Ha vogt dig vel! Seer du ei Ilden gløde?
De brede Bønder sankes under De,
Dg uden Hær, hvordan vil du dem møde?“

— „Før frygted aldrig du paa Land og Sø,
Du veed, at Christus over Livet raader,
Naar han dig kalder, bør du gierne døe.“

— „Min ædle Drot! mig Taushed lidet baader,
Dg ærligt talt, en Drom mig ængstet nys,
Maaskee du løse kan dens dunkle Gaader.“

— „Fortæl min Benedict! tidt Sælens Lys
Igiennem Drømme vil sig aabenbare,
Som Stierneglimt igiennem Nattens Gys.“

— „En vældig Snekke saae jeg frem at fare,
Dens røde Vimpel mon til Himlen naae,
Mens hvide Seil den over Bølgen bare.

Dg Stierner blinked mellem Skyer graae,
Dg vrede Bølger slog mod Sneffens Side,
Dg Dødninghelte jeg i Stavnen saae.

En Psalme klang fra deres Læber hvide,
Dg aldrig før jeg hørte saadant Qvad,
Det lød, som Evanesang! ved Midnatstide.

Men du var fremmest i den lange Nød,
Da blev mit Pandser let, som Ormens Vinge,
Dg hen jeg droges, hvor min Konge sad;

Mens dobbelt høit jeg hørte Sangen klinge.“

2.

Bilod Vinden sufer over Danmarks Bang,
Som Suk det lyder og som Glam af Hunde,
Mens Nattens Timer gaar den vante Gang.

Ei lyfter Kongen da i Hal a blunde
 Og eensom vandrer han i Byen ud,
 Hvor Kirken kneiser bag de dunkle Lunde.

Den selv han pynted som en Christi Brud
 Med Krone, Spiir og med forgylde Spange,
 Der vil han eensom bede til sin Gud.

Kun lidet agter han paa Mørkets Slange,
 Der standse vil ham i den snevre By,
 For intet Nattebyn er Helten bange.

De gylbne Floie glimter under Sky,
 I Laasen klinger alt den blanke Nøgle,
 Og Kirkeporten springer op med Gny.

Da flygter bort med Skræk hver spættet Dgle,
 Der nærer sig af Gift bag Gravens Steen,
 Mens blege Spøgelses i Natten giogle.

Den høie Konning ind ad Døren treen,
 Han iler hen, hvor Mattens Gienfærd viger
 For Lampens Lys ved Sanct Albani Been.

Der knæler han til Jord, mens Maanen stiger
 Heit over Kirken, som en Tanke klar,
 Der giennem Mørket efter Solen higer.

Da vorder Kongens Hierte som et Glar,
 Og uden Selvbedrag kan han erkiende
 Den Vei paa Jorden, som han vandret har.

Thi som i Døden ofte det skal hælde,
 Saa ruller Livet ham igien forbi,
 Og Narets Kreds han seer tilbagevende.

Og ved en sfiult og underlig Magie
 Seer han den Tid, der sbandt i Besterlide,
 I nyfødt Glands paa Morgenrødens Sti.

Da hæver Stemmen han ved Midnatstide,
 Hans Tale klinger over Mulm og Grav:
 „Jeg seer mit eget Liv forbi mig skride.

Jeg seer mig smykket med den gyldne Stav,
 Jeg seer mig Nøgelse til Templet bringe,
 Jeg seer mig færdes over saltten Hav.

Det blanke Glavind seer jeg mig at svinge,
 Jeg seer mig fælde Dom bag Stovens Green,
 Og fiernt en Buggesang jeg hører klinge.

Og sfiøndt jeg veed, at ingen Siæl er reen,
 At Stovets Gierning vistes bort som Skummet,
 Der bryder sig paa Klippens sorte Steen.

Saa har mit Hierte dog det Ord fornummet,
 Der kalder Livet frem af Gravens Nat,
 Naar Jordens Tungemaal er længst forstummet:

Derfor jeg veed, at jeg er ei forladt."

 3.

Da nu han veiet har hver svunden Stund,
 Da klinger der en Nøst bag Altrets Kierte,
 Saa Kirken skælver i sin dybe Grund:

"Din Tro dig luttret har i Synd og Smerte,
 Thi den, der lytte vil til Livets Ord,
 Han Frelsens Dom har skrevet i sit Hierte."

Dg atter klinger det i Luft og Jord,
 Dg ingen Muur kan Kongens Dje hindre,
 Dg Mander skuer han fra Syd til Nord.

Bag Skyens Nisser de liig Stierner tindre,
 Hvis gyldne Flammer Mørkets Magt ei fuer,
 En glimter mere stærkt, en anden mindre.

Men dybt i Dybet brænder andre Luer,
 Dg giennem Matten kan han Skygger see,
 Dg hører Ord, for hvilke Sjælen gruer.

Thi opad flinger det i navnløs Bæ:

„Jeg kaldtes viis og kunde Mener riste,

Dog Mener hjælper ei for Dødens Bæ.“

— „Jeg var en Drot og maatte Kronen miste,

Nu maa jeg skiælve hver en Midnatstund,

Naar sorten Madik banker paa min Kiste.“

— „Jeg søger Guld endnu paa Gravens Bund.“

— „Jeg føler Tørst, men af! jeg mangler Læber.“

— „Jeg føler Hunger og jeg mangler Mund.“

— „Mod Jordens Glands mit brudte Hierte stræber,

Dog aldrig løfter jeg den tunge Steen,

Dg hvert et Ledemod til Dybet klæber.“

— „See Flammen brænder i den visne Green,

Om Bellyst drømmer jeg paa Gravens Pude,

Men af! jeg fatner kun de muldne Been.“

— Da skuer Kongen op mod Kirkens Nude,

Hvor bedre Syner for hans Die staae,

Dg Gravens Hunde holder op at tude.

Men Nattens Lilier funkler i det Blaa.

4.

Alt klinger Skoven høit af Fugleqvadder,
 De lyse Straaler sig i Østen sanke,
 Men rolig Kongen end i Choret sidder.

Mod Nattens Syner vender sig hans Tanke,
 Skiondt Dagens Lampe høit paa Himlen hænger,
 Skiondt skarpe Spær paa Kirkedøren banker.

En trofast Skare giennem Kirken trænger,
 Da mæler Benedict, den Drot for Helte:
 „Snart kommer Fienden hid med Spyd og Stænger.

Men vi skal møde ham med Sværd fra Bælte,
 Og før mod dig han skal sit Glavind svinge,
 Skal mangan Træl i eget Blod sig vælte.”

Da mæler Knud: „Jeg hører Krigsraab klinge,
 Dog hvis du seie vil min sidste Villie,
 Da skal du mig en Præst i Kirken bringe.”

Snart staaer en Geistlig ved den sorte Tilie,
 Hvor blege Billeder i Støvet smuldre,
 Hvor Korset frandses af den hvide Lilie.

Men udenfor man hører Kampen buldre,
 Da knæler Knud hver ydre Glands berøvet,
 Thi Purpurkaaben falder fra hans Skuldre.

Men Kongen løfter den igien af Støvet
 Og lægger ydmyg den i Præstens Hænder.
 Saa skrifter han, dog er han ei bedrøvet.

Thi skiondt han Jordens Afmagt dybt erkiender,
 Saa lader rolig han dog Lykken raade,
 Thi han har seet et Lys, der evig brænder.

Og Glimt han skuet har af Christi Naade,
 Og han har stirret giennem Gravens Nige,
 Hvor løses skal tilsidst den store Gaade.

Hvor Jordens Mørke skal for Klarhed vige.

 5.

Men efter Hevn de brede Bønder hige,
 Med opbragt Hu de rundt om Kirken sværmer,
 Som Ulve graae, der høit af Blodtørst skrige

Dog nedig Flokken sig til Porten nærmer,
 Thi der staaer Benedict, han ei sig skiuler,
 Og mod hans Glavind intet Pandser skiermer

Da mæler Blaf, mens han mod Jorden skuler:
 „En Fugl jeg veed, som ingen Frygt kan tvinge,
 Dens Næb kan giennemboere Staalers Buler.“

Lad nu de hvæsse Spyd mod Nuden klinge,
 Da skal Kong Knud til Verdens Ende sove,
 Jeg er hans Ven og vil ham Hvilen bringe.“

— „Du sorte Niding, lumsk som Havets Bove!
 Du Basilisk, der med dit Blif kan dræbe!
 Du værste Hugorm i de danske Stove!“

Saalænge stum ei vorder Tidens Læbe,
 Skal Dvægtets Grib din Indvold sønderslide,
 Og Spot og Haan skal til dit Navn sig flæbe.“

Saa taler Benedict med Læber hvide,
 Og frem han styrter i det vilde Stevne,
 Da maa den sorte Blaf i Græsset bide.

Men selv i Døden kan en Snog sig heve,
 Et Spyd man skuer over Altrets Kierte,
 Det fandt sin Bei igiennem Binduets Meyne.

Og nær det trænger ind ved Kongens Hierte,
 Hvis røde Purrestrøm med Støv sig mænger,
 Da sukker Benedict af Harm og Smerte.

Sit store Skjold paa Kirkens Dør han hænger,
 Og dobbelt dristig leger han med Døden,
 Thi ei begierer han at leve længer.

Men Kongen agter ei sit Hjertes Bloden,
 Hans Stemme klinger som naar Fuglen daler
 Med milde Toner giennem Aftenrøden.

„Du hyiden Christ!“ saa han i Døden taler:
 „Lad nu min Siæl til Paradiset svømme!
 I dine Hænder jeg min Aand befaler.

Du Benedict forstaaer jeg vore Drømme,
 Og atter Synerne sig aabenbare,
 Som jeg har skintet giennem Nattens Strømme.

Paa vilde Hav jeg seer en Snekke fare,
 Som Afgrundsmagterne forgieves true,
 Som aldrig hildes kan i Dybets Snare.

Og dog kan Siælen ei sin Rædsel fue,
 Naar Mørkets Børn sig frem mod Lyset strække,
 Mens dybt det sukker under Kirkens Bue.

Men Kirken selv det er den høie Snekke,
 Den skal min Siæl til Paradiset føre,
 Dens røde Vimpel mon til Himlen vække.“

— Han taler meer, men det kan ingen høre,
 Saa synker han til Jord med Miner blide,
 Mod Kirkens Indgang vender sig hans Dre.

Da seer man Benedict mod Choret stride,
 Hvor ingen Fiende meer sit Glavind svinger,
 Ved Altret standser han ved Kongens Side.

Og giennem Kirkens Skib hans Stemme klinger:
 Gud skienke Naade mig for Christi Blod,
 De dybe Vunder mig til Doden tvinger.

Saa synker livløs han til Kongens Fod.

Kong Olaf og hans Staller.

Rønning Olaf sidder i Garderik med sine gode
Hofmænd,
I Norge sidder den gamle Biørn med Sværdet
ved sin Bænd.

I Norge sidder den gamle Biørn, han speider fra
Borgens Tind,
„Christ gibe jeg maatte det spørge, vi finge bedre
Vind.“

Han speider fra Borgens Tinde, han ganger ind
og ud
„At Olaf kom til Norrig i Mar, det gibe den
øverste Gud.

„Jarl Hakon og Englands Rønning de raade for
Land og Mige,
Christ gibe, jeg maatte leve den Dag, jeg saae dem
af Norrig at vige.“

Jarl Hakon lader Bud udgaae de norſke Kæmper
at vinde,

„Da først ſkal vi nyde Landet med Vre, naar vi
kunne Biørnen binde.“

Ind da træde, de Sendebud, de ſtedes for Ege-
bord,

„Dlaf Digre ſidder i Holmgaard, nu herſker Kong
Knud i Nord.“

„Konning Knud og Hakon Jarl, de byde Jer
Fred og Leide,

„Hvis I vil komme til Midaros og ende den lange
Feide.“

— „Saa tidt har jeg jaget den vilde Los' og Ulven
igiennem Tiørn,

„Den ſkal ei tiene den grifte Høg, der kan tiene
den kongelig' Drn.“

— „Kong Knud, han er en Herre ſaa giev, I
kiender ham vel af Ny,

„Dg vilt du ham ikke med Vren tiene, da ſkal du
med Skam bortflye.“

— Herr Biörn rasler med Brynien blaa og med
 sin Pandserfærk,
 „Dg skulde jeg svige Kong Olaf, da blev det et
 Nidingsværk.“

Herr Biörn griber sit lange Spyd og sit forgyldte
 Skjold,
 „Dg det skal koste Jert røde Blod, for I mig
 fanger i Bold.“

— „Herr Biörn, I bær Jert Navn med Ret, I
 er i Talen hvas,
 „I viser gierne Jer Huggetand, alt som den vilde
 Bas.“

Saa listelig loe de Sendebud: „I standse Jer
 vilde Færd,
 „Den leger ei godt med Tunge, der strax vil lege
 med Sværd.“

Saa rysted de paa Egebord de Solverpendinge
 hvide,
 „Dem skienker dig alle den rige Knud, hvis han
 paa dig kan lide.“

Da Biørnen saae det hvide Sølv, begyndte den at
 skule,
 „Saamænd,“ da meldte den liden Smaadrenge, „nu
 fanger ei Skioldet Bule.“

„Saamænd,“ da meldte den gamle Biørn, „Herr
 Knud er en Drot med Vre,
 „Net aldrig saae jeg saa meget Sølv, som her monne
 sammen være.“

„Net aldrig saae jeg saameget Sølv i dette fattige
 Land.“

Saa drog han op til Midaros, der blev han Jar-
 lens Mand.

Og det stod hen i Uger, ja vel i Maaneder
 fem,
 Net aldrig møded Herr Biørn et Ord i alle
 dem.

Og det stod hen i Maaneder ni, da spørges det
 over De,
 Kong Olaf samler en vældig Hær, og Jarlen er
 sunken i Sø.

Herr Biørn sadler sin høie Hest og tager sit
 Pandser paa,
 „Christ gibe, vi maatte i Norrig vor rette Høf-
 ding faae.“

Saa rider han til Garderik, der arler han sit
 Skind,
 Saa træder han i Høienloft for Konning Olaf
 ind.

„Herr Biørn, velkommen til Garderik! I sige mig
 for sand
 „Om Munkene læse Messer endnu ved Norges
 Strand.“

„Om Munkene læse Messer endnu i Herrens
 Huus,
 „Om end i Choret brænde de høie Alter-
 fiis.“

„Om end i Lunden du hørte de Klosterklokker at
 gaae,
 „Og Jomfruer, der syngte, som Rattergale
 flaae.“

— „End hørte jeg i Lunden de Klosterklokker at
 gaae,
 „Og Jomfruer, der synge, som Nattergale
 flaae.“

„End læse de skallede Munkes Messer ved Norges
 Strande,
 „End skued jeg paa Alteret de hvide Lys at
 stande.“

— „Dernæst, min gode Staller! du sig mig
 Beskæd,
 „Om end den norske Bonde vil holde mig sin
 Ed.“

— „Saadan den norske Bonde vil holde dig sin
 Ed,
 „At fremmer han sin Villie, da fanger du evig
 Fred.“

— „Gud raader for Held og Seier, det gaa da
 som han vil.
 „Dog hvi vil Norges Bønder begynde dette
 Spil?“

— Da blev den gamle Biørn saa tankefuld i
Sind,
„Naar Nor og Anker glippe, da driver det Skib
for Vind.“

— „Og her, min gode Staller! du talte, som
bedst du kunde,
„Men aldrig mindes jeg før den Dag, da dine Dine
de runde.

„Og aldrig mindes jeg før den Dag, da Biørnens
Læber var hvide,
„Og aldrig forhen skiald dens Been, naar vi drog
ud at stride.“

Da synker den gamle Hirdmand til Konningens
Fod,
„Christ give, jeg din Brede maa sone med mit
Blod.

„Farl Hakon jeg gif til Haande, det blev med
Guld betalt,
„Men var han ikke druknet i Nar, da havde mig
Sorgen qualet.“

— Kong Olaf strækker sin hvide Haand mod Biørn
 foruden Ewig,
 „Stat op, min gode Staller, ved Gud tilgibe
 dig!

„Stat op, min gode Stallere, og sæt dig ved
 min Side!
 Svigter den boldeste Kæmpe, paa hvem kan man da
 lide!”

Det var den høie Konning, han spænder Sværd
 ved Belte,
 Hannem følger i Plade tolvhundrede raske
 Helte.

Og da de kom til Stiklestad, begyndte saa blodig
 en Trette,
 Saa glad da vorder den gamle Ravn, han venter
 sig nu at møtte.

I Midten ginge de Spillemand, de lege paa Lu-
 durhorn,
 De Pile flyve saa tykt i Flok, som Haglen i
 Bondens Korn.

I Skoven løber den sulten Ulv, den tager til at
tude,
De Pile flyve saa tykt i Sky, som Sneen paa
Bondens Rude.

Herr Biorn stander sin Konge nær, han leger med
Spyd og Stang,
Alle de Kæmper ham turde vie, de sank i grønne
Bang.

Herr Biorn stander sin Konge nær, han er en
Kæmpe bold,
Alle de Pile, som Olaf trued, opfanged han i sit
Skjold.

Alle de Mænd, der mod Olaf stævned, han mon
til Jorden slaae,
„Herr Konge! de ere for mange, og vi ere altsaa
faa.

„De Kæmper lege med Buer og Spyd, det er mig
ei meer til Lyst.
„Det sidste Sværd, dig trued, opfanged jeg i mit
Bryst.“

„Brudt er mit Skiold og min gode Stang, ei meer skal
 jeg Jernet slide,
 „Gud signe dig du Edeling! jeg lægger mig ved
 din Side.“

Da nikked Kongen venlig, han stod i eget
 Blod,
 Saa sank han til Jorden, Herr Biørn laae ved
 hans Fod.

Herr Biørn sig valgte den bedste Plads, han vilde hos
 Konningen være,
 De skal ei stilles i Døden ad, der vandred sammen
 med Gre.
 Der vore favre Blomster paa Fjeldet.

Magnus og Knud Lavard.

Herr Magnus han stirrer i Vinternatten ud:

„Christ giv mig maa svale min Havn paa Hertug Knud!“

Et Brev han skriver saa tankefuld med Sned:

„Du møde mig i Harrestad, der vil vi tales ved.“

Herr Magnus han spænder sit Glavind ved Lænd,

„Ham hilse Danmarks Piger, mig følge Danmarks Mænd.“

Herr Magnus han rider med Kæmper ved sin Side,

„Nu vil vi bede Hiorten og see hvor den mon lide.“

Og da de kom til Harrestad, hvor Skovens Fugle boe;

Da møder dem Knud Hertug, saa listelig de loe.

„Nu skifte du, min Frænde, hvad ei du skifted før,

„Hvo Guldkrone fanger, naar Dannerkongen døer.“

„Og hør, min unge Frænde, du synes mig saa bleg,

„Nu vil vi stifte Niget ved Sværdenes Leeg.“

De jernklædte Kæmper opløstet deres Spær,
Saa vog de den Herre ved Fuldmaanens Skær.

Da sprang der frem en Rilde, den sank igien i Hav,
Det var de Danstes Taarer, der flød ved Heltens Grav.

O, Danmark, paa Kæmper du aldrig dig forstod,
Det har du tidt betalt med dit veneste Blod.

Sveitseren.

„Farvel du gamle Qvinde, nu gaaer jeg, mens jeg kan,
Til Kongen udi Frankrig, han eier et sieldent Land.

Hans Hofmænd drikke Vinen af blinkende Pocal,
Den drikker og de Bogtere, der stande ved hans Gal.

Han eier Guldfleskodier, dertil de Perler hvide,
Dem skienker han de Krigsmænd, der hielpe ham at stride..

— „Ak Gugi! hvis du reiser og vinder noget Guld,
Det er ei værdt saa meget som det sorteste Muld;

Som det sorteste Muld under sommergrønne Lind,
Og som den vilde Bispstiirt, der i Gaarden flyver ind.“

— „Ak Moder! den vilde Bispstiirt, den flyver ind og ud,
Den elsker sine Vinger og hader Vinterslud.

Og alle de smaa Fugle, de flyver ad Marken hen,
Slet ingen lærer dem Veien, de komme dog igjen.“

— Saa drog han til Frankrig og tjente Kongen tro,
Han mangled ikke Guld, dog var han sielden fro.

Om Vinteren han julted, naar Isen laae paa Vand,
Da vnsled han sig Vinger, at flyve til sit Land.

Om Sommeren han sidder med Haanden under Kind,
Saa takkefuld betragter han den sommergrønne Lind.

— „Og her du vilde Gipstiert, mig tykkes, at engang
Jeg saae dig bag Bierget og horte din Sang.

Du qviddred, som du pleier og vendte din Hals,
Det kan jeg vel erindre, dit Qvad var ei tilfals.

Du vendte dig hvert Diebstil og kom i Gaarden ned,
Flyver du did ad Nare, saa tag min Hilsen med.“

— „Jeg fløi derfra og fløi dertil og sang bag Lindeblad,
Der sad en gammel Qvinde, hun aldrig var glad.

Jeg fløi derfra og fløi dertil et andet Nær igien,
Da bare de den Gamle til Kirkegaarden hen.“

— Den næste Aar begyndte de Konger en Riv,
Det maatte mangen Ugersvend befale med sit Liv.

De stærke Skarer mødtes ved Alpernes Fod,
De stridsvante Landsker vilde lædse sig i Blod.

Da sank de blege Krigsmænd, som Levet i Høst,
Blandt dem den unge Sveitser med giennemstunget Bryst.

Den næste Dag drev Hyrden sit Dvæg bag Biergets Top,
Og leged paa sit Alpehorn, da vaagned Hugi op.

Og Hyrden leged anden Gang, da smilede Hugi blidt:
„Nu hørte jeg de Toner, jeg tænkte paa saa tidt.“

Og Hyrden leged tredie Gang, da Hugis Dje brast:
„Nu føler jeg tilvisse, jeg kommer hjem i Hast.“

Biergjømsfruen.

Der leged en Svend i den grønne Lund,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 Han leged paa Harpen ved Midnatsfund,
 Der sunger en Fugl over Dale.

Dg naar han sang under Lindeblad,
 Det klinger fra Biergenes Sale,
 Da lytted den Fugl, der paa Grenen sad,
 Da blomstrede Rosen i Dale.

Dg naar han leged ved rindende Na,
 Det klinger fra Biergenes Sale,
 Da standsede Fisten at høre derpaa,
 Der sunger en Fugl over Dale.

Dg aldrig banked saa koldt et Bryst,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 At ikke det smeltede ved hans Nost,
 Naar Roserne blomstred i Dale.

„Og hvor har du nemmet det gyldne Spil?“
 Det klinger fra Biergenes Sale,
 „Det fanger hver Kvinde, der lytter dertil,
 Mens Fuglen svinger i Dale.“

— „Jeg satte mig ned ved den rindende Flod,
 Der springer fra Biergenes Sale,
 Den deiligste Jomfru da for mig stod,
 Mens Roserne blussede i Dale.“

Og Barmen var fyldig, men Kinden hvid,
 Det sukke i Biergenes Sale,
 Hun lignede en Svane ved Midnatstid,
 Der svinger en Fugl over Dale.

Den Jomfru stod under grønne Lind,
 Det sukke i Biergenes Sale,
 Da sagtnedes Veir og da stillede Vind,
 Da glemte de Hænder at gale.

„Og vil du i Bierget følge med mig,
 I Dybet vover en Lille,
 De deiligste Sange jeg synger for dig,
 Thi du har båret min Villie.“

Dg du skal skue den dybeste Strøm,
 Der falder fra Biergenes Sale,
 Dg du skal drømme den længste Drøm,
 Mens Roserne blomstrer i Dale.

Dg du skal standse den susende Vind,
 Der klinger i Biergenes Sale,
 Dg du skal høre de Jomfruers Sind,
 Der sunger en Fugl over Dale.

Dg du skal hvile ved hviden Barm,
 Det sukker i Biergenes Sale,
 Det er, som du vugged i Bølgens Arm,
 Mens Roserne blomstrer i Dale.

Dg du skal kysse den Læbe fin,
 I Dybet vorer en Lillie,
 Det er, som du drak af den klareste Vin,
 Dg jeg skal fremme din Villie.

— „D, Jomfru! du quæder som Fuglen paa Dvift,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 Dog frygter jeg Helveds Mærker og Vift
 Dg Fuglen, der sunger i Dale.

— „„„Ne kiendte du Elskovens Glæder og Qual,
 Det sukker i Biergenes Sale,
 Saa gierne da giested du Morkets Gal,
 Thi Roserne blusser i Dale.

Ja naar jeg dig favner og trykker i Haand,
 I Dybet sig skiuler en Lilie,
 Det kalde de Helvedes Fængsel og Baand,
 Men du har boiet min Billie.

Og Helvedes Ild er min Læbe varm,
 I Dybet brænder en Lilie,
 Og Helvedes Is er min sneehvide Barm,
 Men du har boiet min Billie.

Og Diets Flamme der aldrig forgaaer,
 Det funkler i Biergenes Sale,
 Og Hiertet, der biger, og Hiertet, der slaar,
 Mens Roserne blusser i Dale.

Det kalde de Afgrundens evige Brand,
 Det sukker i Biergenes Sale,
 Den dæmper ei Ben, den slukker ei Vand,
 Mens Fuglen svinger i Dale.

Saa greb hun min Haand i den Midnatsfund,
 Det sukker i Biergenes Sale,
 Saa fulgte jeg hende til Dybets Grund,
 Mens Roserne blussede i Dale.

Vel hundred Mil giennem Stenen jeg steg,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 Og lærte saamangen selvom Leeg,
 Mens Fuglene sang over Dale.

Hun kyssede min Læbe, hun kyssede min Kind,
 Det sukker i Biergenes Sale,
 Saa hviled hun hos mig i Maanens Skin,
 Mens Roserne blussede i Dale.

Og hun mig lærte det gyldne Spil,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 De deiligste Jomfruer dandsede dertil,
 Mens Fuglene sang over Dale.

Hun lærte mig Mener, mens Hanen gøl,
 I Dybet sig skjuler en Lilie,
 Men aldrig skued jeg Dag eller Sol,
 Og hun har fremmet sin Villie.

Og aldrig jeg bad til den højeste Gud,
 I Dybet vorer min Lillie,
 Tilslidst hun slap mig af Bierget ud,
 Da hun havde fremmet sin Willie.

Hun førte mig under den Lind saa grøn,
 I Dybet vorer en Lillie,
 Saa hvistled hun til mig et Ord udi Løn,
 Nu har jeg fremmet din Willie.

Farvel, min allerkiæreste Ven,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 Jeg visseelig veed, at vi samles igjen,
 Saa pluk nu de Roser i Dale!

Hun hvistede til mig et hemmeligt Ord,
 Det sukked i Biergenes Sale,
 Saa vandred jeg rundt paa den brede Jord,
 En siungende Fugl over Dale.

Og naar jeg sang under Lindeblad,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 Da lytted den Fugl, der paa Grenen sad,
 Og Roserne blomstred i Dale.

Dg naar jeg leged ved rindende Sla,
 Hun svared i Biergenes Sale,
 Dg Fisten standsed at høre derpaa,
 Der siunger en Fugl over Dale.

Dg naar jeg vorte det gylde Spil,
 Da klang det i Biergenes Sale,
 De Jomfruer blegned, der lytted dertil,
 Mens Roserne blussed i Dale.

Jeg stued saamangt et fremmed Land,
 Det klinger i Biergenes Sale,
 Jeg lokked saamangen Lillievand,
 Der siunger en Fugl over Dale.

Dg aldrig blev jeg for Sorgen fri,
 Det sukker i Biergenes Sale,
 Dg hver en Kirke den gif jeg forbi,
 Mens Klokkerne klang over Dale.

Sløret.

(Efter et græsk Sagn.)

Festlig bredte sig Fakkernes Glands fra kneisende
Hvisal

I den dæmrende Nat, da Ikaros, Høvding i
Sparta,

Fæstet sin Datter bort, den yndigtredmende Jomfru,
Penelopeia med hviden Elor til Drotten Odysseus.

Hundrede Harper klang i den kolige Nat, medens
Maanen

Iled med Jomfrugang i den skypri Lust over Himlen,
Smilende mildt til Vigernes Chor, der dandsed i
Nætter

Mundt under Fakkeltglands, mens de sang de skionnest
Sange.

Men da Natten var endt, og den rosenfindede Gos
Steg fra ægæiske Strand henover de østlige Høie,
Baagned den findrige Helt, den behændige Konning
Odysseus.

Støtted sig tankesuld til sin Haand, dog ei længe han
 dræled,
 Før han fra Leiet opsprang, samt arled den prægtige
 Kiortel,

Kastede Kaaben omkring sin Barm og omspændte sit
 Glavind.

Derpaa befalede han Svendenes Flok med Til at
 fremdrage

Den letrullende Bogn, der paa Kobberhiul sig be-
 væged.

Selv han til Stalden gik, hvor de rigeligt nærrede
 Heste

Stode med stærken Hov og rysted de baiende Manter,
 Lidet kun brød sig den øvrige Flok om Konningens

Ankomst,
 Svende dog kiendte ham vel samt dreied de smidige

Nakker
 Rundt ved hans Trin; dem i Fordumstid ham Isk-
 rios skienked.

Derfor han elsked dem høit blandt Gangernes Flok,
 og han vasked

Tidt i klareste Vand de rigtnedsaldende Manter;
 Tidt han hentede dem selv den saftige Klover, der

vorer

Bag Taygetes's Bierg i Dalen dybt, hvor Eurotas
 Evig det deiligste Græs forfrister med rullende Bølger.

Spiltsougenderne løste han nu, men Gangerne fulgte
 Frivillig Drottens Fied, og han spændte dem begge
 for Karmen,
 Derpaa med høien Røst han skalded Ikarios Datter.

Flur Penelope hørte den kaldende Drot, og hun
 adlød;
 Med behændige Fied fremtreen den herlige Jomfru,
 Artemis liig, hun stod paa den grønsværdækkede
 Gaardsplads
 Tankesfuld med et Suf og betragted den græsrigge
 Fjelddal,
 Hvor i de lethenglidende Barndomsdage hun leged!
 Aldrig meer hun skulde den see, thi med Helten Odys-
 seus
 Drog hun nu bort til et ukjendt Land, der sig skjuler
 bag Bølgen.

Ogsaa Ikarios kom, thi den balmukrandsede Slum-
 mer
 Krysted i Favn ham kortere nu, end den pleied i For-
 dums-
 Tid, naar han træt hiembendte sin Fod fra Jagt eller
 Krigstog.
 Men da han Gangerne saae og den inderligtestkede
 Datter

Der ham favned med Graad, da blegned hans mandige
 Kind, og
 Ordene fløi af hans Mund, liig en Vinterstorm over
 Heden.

„Mænkifuldeste Mand! thi aldrig sagde du forhen,
 At du til Ithakas De vilde strar hjemføre min Datter:
 Hvor Bandfuglene skriger i Sky, hvor den gisende
 Sælhund
 Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Po-
 seidon;
 Alle de Havuhyrer, der fostredes af Amphitrite,
 Driver hun rundt om din De, hvor Vinden evindeligen
 fuser.
 Selv den tidseltyggende Ged med Forfærdelse seer
 dem,
 Naar den springer fra Steen til Steen paa det høie
 Meriton.

Bedre det visselig var at færdes i qvægrige Sparta,
 Ved Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme,
 Hvor frumbornede Drer i Klovermarkerne vandre,
 Mens de vælige Føl, med Galen høit og med Manken
 Flagrende vildt heniler i Flok til den herlige Flodseng.“

Ham giensvared med Jil, den behændige Konning
 Odysseus:

„Migeligtmakkende Koer, der i Flok ombandre paa
Sletten,

Gier du visselig her i fiedombestede Sparta,
Bed Eurotas, den hellige Flod, hvor Bierne sværme.

Mig behager dog meer det skovbefrandsste Meriton,
Hvor Vandfuglene skriger i Sky, og den givende

Sælhund
Tidt opklavrer paa Land, for at flye den sorte Po-
seidon;

Mig behager langt meer den i Kreds sig drciende
Svale,

Der omslagrer min Borg, og de tidseftbyggende Geder,
Der oplattre fra Steen til Steen mellem Ithakas

Fielde.”

Saa han talte, da nærmed sig langsomt Penelopeia;
Begge den herlige Bogn besteg, og med løsnede

Tommer
Hestene traved saa let, som den Wildt opsporende

Jagthund,
Naar bag skaldede Green den Artemis viser et Daadyr.

Nær Lakedaïmon en Lund man seer, hvor den hellige
Flodgud

Med ustandselig Kraft fremvælder sin Strom, for at
lædste

Den veisfarende Mand og de Giorde, der græsser paa
Sletten;

Hvitopstræbende Popler danner om Kilden en Halv-
kreds,

Mens den smidige Vandpiil helder sig ud over
Bølgen.

Men da Odysseus saae de evindeligsufende Popler,
Dreied han Tommen omkring, og forlod bestøvede
Landvei,

Thi forsmædelig Tørst ham drev mod den hellige
Kilde.

Men da Tørsten var slukt, og igien han nærmed sig
Beien,

Saae han en ilende Fjirspændsvogn, hvorum Støvet
sig hvirvled,

Ligg den hvidgraa Dunst, der fra Solnedgang og til
Midnat

Vælder sig langsomt frem over Moser og fugtige
Engbund.

Paa den prægtige Vognstol sad i skinnende Kiortel
Drotten Ikarios; selv han styred de vælige Heste.

Men da han nærmere kom, han Tommerne dreied
behændig,

Til de rullende Hiul ved Siden løb af Odysseus,
Da fra den straalende Vognstol høit han hæved sin

Stemme:

„Du, som jeg elsked saa høit, som Jorden det hellige
Dagslys,
Vil du forlade mig nu, da meest jeg behøver dit
Selstøb?

Ei kan det glæde mig da min herlige Hjord at betragte,
Ei de rødmeende Bær i Norbærclunden at plukke;
Ei at hvile ved rissende Bæk, hvor de salige Nym-
pher

Samles ved Midnatstid, for i Ring at dandse paa
Sletten;

Visne vil jeg da snart, som den høitopflattrende Ved-
bænd,

Naar den rives fra Barken løs, hvor den grønmedes
forhen,

Herlig at skue for Mænd, og til Fryd for springende
Geder.“

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
Mod den herlige Drot, Odysseus taug, og med Svø-
ben

Drev han de vælige Gangere frem, saa Hiulene gni-
stred.

Atter Itarios hæved sin Nøst, mens Støvet sig hvirvled
Høit bag rullende Hiul og skulde de mægtige Bogn-
spor:

„Aldrig Penelopeia, du forhen viste mig Haardhed,
 Og jeg fortiente den ei, thi jeg trofast vogted din
 Barndom.

Men nu savner mig snart den hæsliktbliffende Dødsme,
 Da kan du reise til Ithakas Land, thi vandrer jeg
 engang

Over Forfærdelsens Eng, hvor den rædsomme Perse-
 phoneia

Stirrer paa mig, da svinder Tanken i Barm, og jeg
 glemmer

Hurtig i Skyggernes Kreds hvad her bevæged mit
 Hierte.“

Inderlig græd Penelope da og strakte sin Arm ud
 Mod den herlige Drot, men Odysseus taug, og med
 Svøben

Drev han de vælige Gangere frem, saa Hiulene gni-
 stred.

Altter Skarios hæved sin Nøst, mens Støvet sig
 hvirvled

Høit bag rullende Hiul, og sfiulte de mægtige Bognspor.

„Er da meer ubøielig du, end Aidos Behersker?

Ham dog vorte den thrakiske Skiald, der til Erebos
 nedsteg

Efter sin elskede Viv, men du er jo haard som en
Klippe.

Vil du ei høre mit Ord, velan da jeg drager tilbage
Til mit eensomme Hiem, for at vente den iiskolde
Dødsens.

Ingen Beslægtet følger mig da, ingen grædende Jomfru
Skærer en Lot af sit Haar, for at smykke min affides
Grav, kun

Megnen og Duggen skal græde for mig, og Biergenes
Nymphes
Skal beplante min Grav med vild Cypress og med
Hvidtiørn,

Maanen skal skienke den Lys i den sildige Nat, med
dens Stormen
Sukkende farer forbi, men stum er Penelopes Tunge!"

Intet Penelope svared, men vendte sit Blik mod Odys-
seus,

Dragende dybt sit Veir, da standsed han Bognen og
udbrød:

"Vel, du mægtige Drot, du fast bevæger mit Hierte,
Gjelden det gavner en Mand, med Magt at tvinge
sin Hustru.

Lad da Penelope selv, den Hertilige, vælge sin Lod, thi
Ofte taler en styrende Gud fra Qvindernes Læber,

Vil hun svigte den Mand, hun valgte nys i sin
Ungdom,

Da maa hun drage med dig til det fældombesteede Sparta,
Jeg dog følger dig ei, mig binder usigelig Længsel
Fast til Ithakas Ø, hvor Bølgerne, sorte som Bly,
Bølste mod Strand, thi der jeg skued det herlige
Dagsslys."

Engstelig ventede Hærios nu og Helten Odysseus
Den afgjørende Stund, naar Penelope valgte sin
Skiebne.

Men hun rødmed og taug og vendte sit Blik mod
Odysseus,
Skorduen liig, der iilsomt flyvende kæmper mod Stor-
men.

Bingernes Slag og det higende Hierte driver den
fremad,

Men tilbage den driver igien den susende Stormvind.
Saadan vakled Penelopes Sind, thi hun inderlig onsket
Aldrig at svigte den Mand, hun valgte sig nys i sin
Ungdom;
Oldingen elsket hun dog, og den vidtsigstrækkende
Fælddal,

Hvor i sin Barndomstid, beskiermet af Skovenes
Nymphes,

Oste hun vandred paa vildsom Sti ved Eurotas's
Flodbred.

Helten Odysseus greb da den Tvivlendes Haand, og
han udbød:

„Ei dig tvinge jeg vil, skiondt af Attraa banker mit
Hierte;

Derfor sig du frit, om den mægtige Biv, Aphrodite,
Driver dig med ustandselig Kraft mod Ithakas Fjeldøe,
Eller til Sparta følge du vil, hvor Ikarios venter
Den besnærende Gud Hermeias, hvem Siælen maa
følge

Over Okeanos Strøm til den evigdæmrende Slette,
Hvor Asphodelosblomsterne groe med det høie Gra-
nattræ,

Hvor, som Taager i Høst, omslagre de flygtige Skygger.“

End Penelope rødmende sad, dog pludselig rakte
Gros, den mægtige Gud, i Hiertet en hellig Beslutning.
Frem hun strakte sin Haand mod det høitopvillede
Elør og

Folded det ud, saa det dybt nedsank i mangfoldige
Bugter,

Over Nafyn og Blik, dog rødmed hun end giennem
Eløret,

Fuldmaanen liig, naar den rødmer bag Sky i den sil-
dige Baarnat.

Bel begreb nu den aldrende Drot Penelopes Mening,
Dg han trygled ei meer, men vendte sin Bogn imod
Sparta;

Dog hør det dybtmedfaldende Elor havde stunkt hen-
des Dine,

Kneised en Støtte snart til Blufærdigheds hellige
Guddom,

Huggen af Marmorsteen, som et Minde for kommende
Slægter.

Hunden til Maanen.

(En Allegorie, skrevet under Baggesens Angreb paa Dehlenschläger.)

Maane, mit Blik forhadst, stat still' og hør paa min
Biaffen!

Stands Affindige, hvil paa din Bei! thi du iler mod
Nedgang.

Ingen saa dristig, som du, saa stor, saa blodig romantisk,
Tindrer blandt Midnatslys og blandt hviitblinkende Stierner.
Nøites du med beskednere Glæds, da funklede du ærbart
I din spærrede Ring, og ei du andre fordunkled.

Derfor med kritiske Glæde jeg dadler i Stiernernes Navn dig;
Thi du nedsender forvirrende Blus affindigt til Jorden.
Alle de Blomster, paa Marken jeg seer, fordærver din
Deemod,

Hvert et Træ phantastisk gyselig staaer i din Skygge,
Strækker med Gioglerkraft sin Green, fornegtende Sandhed!
Selve til Mennesket tidt den affindige Drem har du ned-
sendt,

Thi naar du stirrer med Speiderblik til Jomfruens Vindue,
Straaler usædeligt ned paa en Barms halvdækkede Hvæl-
ving,

Paa Guldpletningens Flod med din Glands, med Balmue-
stænglen,

Oste forbudt, forvildende Lyst du vækker i Sindet.

Derfor jeg lider dig ei, forførende leser din Straale,
Mangler Klarheden reent og svæver chaotisk i Dæmring.

Lidt kun du Kunst forstaaer, lig Tyven du kommer i
Lusmørk,

Thi bør jeg som Vægter ved Midnat hindre din Idræt.

Ingen saa godt som jeg undervise dig kan, thi jeg fatted
Konsten fra Grund, jeg kan bringe dig flux bortkastede
Tørklæd;

Stoffen igien jeg henter i Vand og bærer forsigtig
Madkurben fyldt og bestiaeler den ei, skiondt gierne jeg
lystet.

Hvad forstaaer vel af Sligt, Ubehøvlede, du i din Nat-
glands?

Slipper du Selskabets Spyt, naar Hosligheden det byder?
Kan du kixt dig betvinge, som jeg, der mig reiser paa to
Been,

Skiondt min Natur er et firbenet Dyrs? Hvad eller
forstaaer du

Konstig paa lodne Poter dramatisk en fransk Menuet at
Dandse til Pibernes Lyd? Deraf jeg roser mig dristig,
Skiondt det kosted mangfoldige Prygl og Uergrelse fuldtop.
Intet du fatter af Sligt, du svæver phantastisk i Luften,
Lunefuld kun i verlende Glands med foranderlig Skive.

Mig fastholder den elassiske Værk, dens hellige Jern-
baand,

Daglig til Hundehuset, saa nær ved Gratiens Baaning,
Snedkeren limed det fast og Maleren strøg det med Med-
kridt,

Men om Natten jeg gaaer med en dyrkøbt Smags Poli-
tietegn.

Dog haardnakket du tier endnu og løber i Taaget,
Aldrig du holder mig Stand bag din Skyes vildtverlende
Digtning.

Ha, phantastiske Trolde! hvi ei naaer min critiske Tand dig?
Upartist jeg myrded dig da, thi mit Med er uskyldigt,
Kun for Stjernernes Vre jeg biæffer og udrækker Tungen.
Men du foragtede mit Glam, det høit optirred til Harm
mig;

Thi ved ustandfede Vandfald hist jeg tiente paa Møllen,
Stial behændig af Klokkenets Som en hængende Pølse.
Evdene mærkede dog min Svig, de mig fulgte med
Stænger,

Men det var Nat, og jeg glammede fælt med gnistrende
Harmblif,

Da dem betog forfærdelig Frygt; en Syndernes Hevner,
En Biengang kaldte de mig, en uøselig Gaade.

Da jeg bemærkede Sligt, strar viste jeg frygteligt Tænder,
Folkene kneblede for mig, stolt sønderfled jeg min Pølse;
Men da svæved du frem, og de saae i din høiere Lysning

Sort med skaldet og dinglende Svands en langøret Hund
kun.

Alle med Skoggerlatter bespotted den paniske Skræk da,
Saarende Slag og Spark forfulgte mig Stakkel paa
Flugten,

Pølsen tabte jeg reent, fra den Tid jeg hader dit Mafyn,
Upartist for min Pølses Skyld og for Stiernernes Vre.
At mig Misundelse drev, du troede, men at det var Pølse.
Var jeg en Kvindsyg, da siig: Mon jeg før havde rost dig?
Det har jeg gjort dog tilforn, erindrer du vel, det var
Winter,

Sneen var falden i Dal, du bestraalede Fjeldenes Fjstop,
Maanskin dæmrende skialv paa den utaalmelige Biergstrøm,
Men hver Fjeldklosts Gab en Grav fast lined fra Oldtid,
Biste bag brustne Steen tykstkægget en Fortidens Krigsheft,
Mens Fjeldskraaningens Spids var svøbt i Demant- og
Metalglands;

Thi du laante til Natten dit Skin, og du blomstred i
Mørket,

Selsomt faldt da dit Lys paa Sneen, jeg løb over Sletten,
Og mig behaged den Skygge, som sort jeg kasted i Maan-
skin,

Større jeg skued i Skyggen mig selv og roste dig dengang.
Klog jeg raadte dig da at straaale ved Winterens Tid kun,
At foragte den brogede Blomst med barnlige Lysglands,
Somren i Morgenland og det høiflettsindige Foraar.

Du dog undveg enfoldig mig steds og fulgte mit Raad ei.
 Men jeg berømte dig end og logred behændig med Galen,
 Bød dig dale til Jord og sætte dig frit ved min Side,
 Høit, høit, høiere steds, skiondt steds jeg dybere nedsaak.
 Broderskab jeg dig ædel tilbød og at skure din Skive
 Med min behændige Svands, og at lære Belysningens
 Konst dig.

Men du ønsked mit Broderskab ei, lod haant ad min Konst
 og

Ad min behændige Svands; slygt jeg tilgiver dig aldrig.
 Derfor et dagsty Murneldyr jeg kalder dig høit nu,
 Ret en Drømmer i Sky, en Ildbrand=digtende Reiser.
 Og jeg det klart kan see, skiondt tilforn dig elsted' Apollo,
 Skiondt han dig sendte sit Lys, du snart opsluges af Skyen;
 Maanelampen, som aldrig jeg fik, gaaer ud inden kort Tid,
 Mens jeg lænket til Baulundurs Steen høit væffer min
 Wiisdom.

Sang af Bajazet.

Du kastede dit Blik paa mig, og jeg forskædedes,
 Thi tvende Flammer brændte deri,
 De brændte mig i min Siæl.

Naar jeg lægger mig, da staaer du for mig,
 Og jeg seer dig i din Herlighed, som jeg saae dig første Gang.

Jeg husker det vel, dit Klædebon var sort,
 Men din Hals mere hvid, end en Melkopal.

En siin Klost bølger i din Halses Midte,
 Den antyder en større, der sænker sig
 Mellem din Barms Hvælvinger.

Dine Arme ere to sneehvide Båndslanger.
 Tvillinger, der svømmer efter samme Moder.

Letbvielige ere dine Fingre; hvo vilde trykke dem
 Uden med Elskovs milde Tryk?

Og dog saae jeg dem saare hverandre i Brede.

Jeg vidste hvorfor, og min Siæl forfriskedes,
 Liig en Melik i Nattens Dug,
 Thi den hele Aften havde jeg ikke talt med dig.

Jeg havde ikke talt med dig, thi jeg var syg i Hjertet,
 Dødsfyg af mine Trivsel.

Da mælte din Haand med et Bredestegn,
 Elskov lyste fra dine Fingre, og min Sygdom svandt.

Hvi talte du om andre Qvinder?

Hvi sagde du, jeg skulde elske dem?

Da du vidste, det smertede mig.

Og hvis jeg nu elskede dem,

Bilde du føle nogen Glæde derved?

Dine Læber bedrøve mig, thi de ere for smale for Kiærlighed,

Og dog stionnere, end nogen Qvindes, jeg forhen saae.

Paa dit Haars Farve har jeg længe tænkt,

Men kan aldrig udgrunde den;

Thi den svæver imellem Bruunt og Gult.

Dine Dine ere som Morgenens paa Havet,

Dit Hoveds Slør som hængende Taager over Søen.

Men dine Kinders Blomster ere vordne blege,

Og jeg glædede mig derover,

Thi nu skulle de Andre kun halvt frydes

Bed min Roses Glands.

Jeg glædede mig derover,

Thi det mindede mig om de Dage,

Hvori Tidens Slør skal dække din Deilighed for Verden,

Og hvori jeg alene skal kiende den.

Bekjendelse.

Lykkelig den Sanger,
 Som Baaren skienker
 En Krands af Violer,
 Giennemflettet med Crocus,
 Med Anemonens flygtige Blomst,
 Og den blaa Hyacint,
 Hvis Loffer glindser i Duggen.
 End lykkeligere den,
 Om hvis Harpe Sommeren slynger et Net
 Af blussende Røser,
 Fremavlet af den seirende Phoebus
 Og den østlige Sky.
 Der rødmer ved at see ham,
 Lüg den frygtsumme Jomfru,
 Der aner sin Brudgoms Nærhed.
 Men jeg blev henviist
 Til den dunkle Egn
 I Skyggen af den sildige Høst,
 Hvor jeg lytted til Jordens Stemme,
 Naar den sukker ved Midnat

Over sine visnede Børn,
 Og fylder Siælen med Beemod,
 Medens Stjernerne blinker i Binden.

Derfor vendte sig Mange bort fra min Sang,
 Som fra Vinterstormen og Høstens Blæst;
 Og ikke har Folket

I tætte Klynger
 Lyttet til min Harpe,
 Der aldrig bekrandstes af Blomster.

Har jeg fremlokket Taarer i Nogens Øie,
 Eller bragt hans Barm til at sulte,
 Eller lært ham fra det visnede Jordliv
 At hæve Blikket mod Himlen,
 Lidet hørte jeg derom.

Thi sielden har et Haandtryk,
 Et venligt Blik,
 End sieldnere en smeltet Menneſtesjæl
 Betalt mig for min Sang.

Et dog trøster mig:
 Den ydre Glands har mig aldrig bedaaet;
 Aldrig har Smiger lokket en Tone frem
 Paa min Læbe.

Heller jeg taug — langt heller —
 End jeg hæved min Røst,
 Naar ei i min Siæls Dyb Sangen fødtes,

Dg gierne trobte jeg min Musas Frihed
 Med Verdens Glimmer;
 Med dette Adelsbrev vil jeg smykke min Harpe,
 Som ingen Blomster bekrandse.

Et Andet trøster mig end:
 Thi jeg stirred paa Tidernes Løb,
 Dg stiondt dybt mig smerted Menneffets Qual,
 Saa folte jeg dog den høie Siengieldelses Ret.
 Hvis hellige Finger,
 I det den fælder sit Offer,
 Over dets Grav
 Henpeger mod Evigheden.

Dg tidt har Maanens verlende Skive
 Skinnnet paa min Bei
 I det falmede Løb;
 Dg tidt saae jeg Sybstiernen
 Dg den himmelske Svane
 Blinke med dobbelt Glands
 I den mørke Hofmat;
 Da aned jeg, at der gives Tanter, der,
 Stiernerne liig,
 Ikke lyse for Jorden, men over den.

Trykfeil.

Side 54,	Lin. 3	jeg	føler	I.	føler	jeg
— 60,	—	16	Kunst	I.	Konst	
— 167,	—	3	Dal	I.	Dal	
— 170,	—	7	Lillievand	I.	Lillievand	
— 177,	—	11	Hjorb	I.	Hjorb	
— 183,	—	2	strevet	I.	streven	

